

don BOSKO

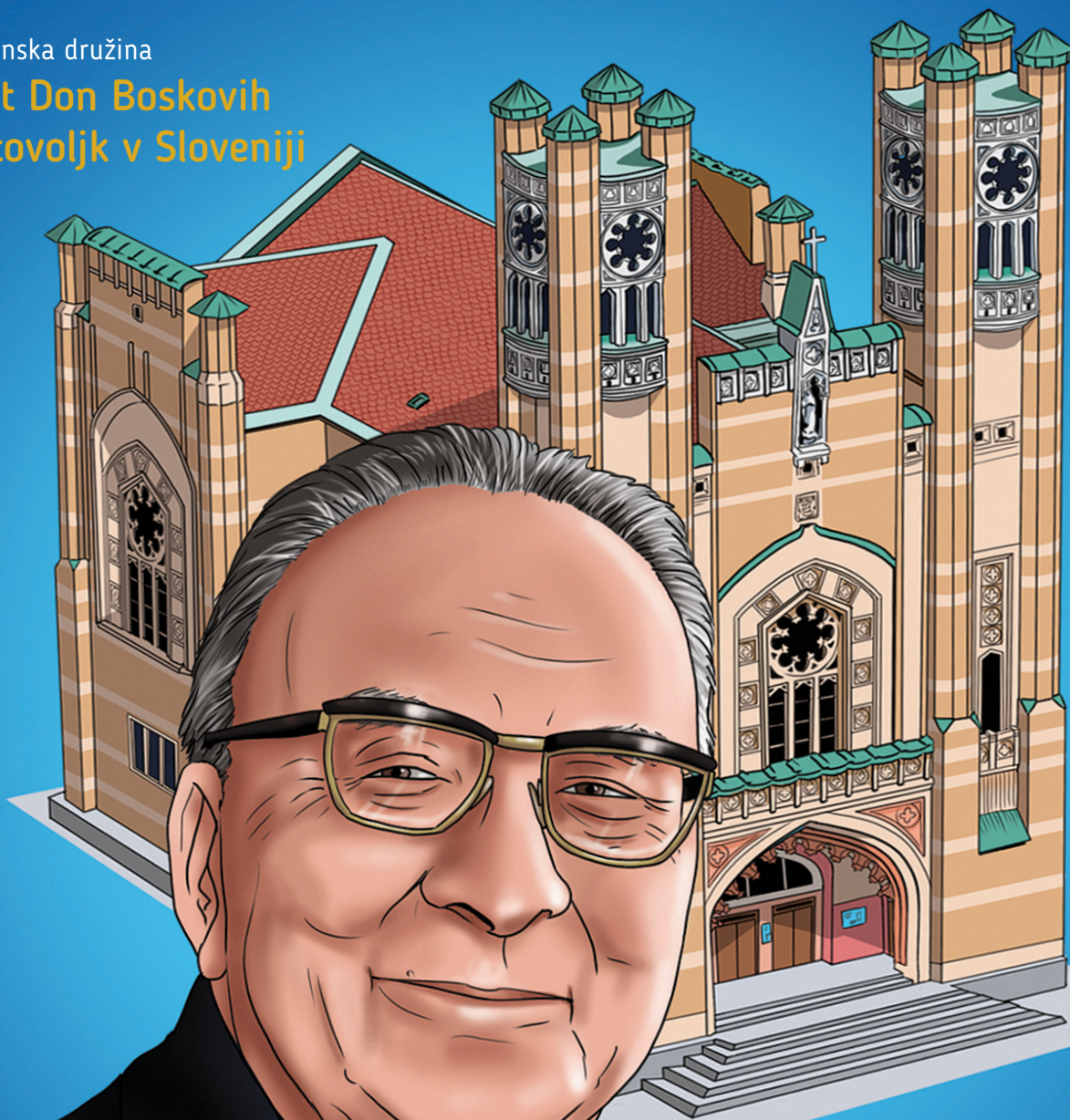
TISKOVINA

Poštšina plačana pri
pošti 1102 Ljubljana

Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

Salezijanska družina

**40 let Don Boskovih
prostovoljk v Sloveniji**

Uskovniški tedni

»BRIGA ME!«

Beseda vrhovnega predstojnika

**JEZUS IN KRIŽI
TEGA SVETA**

*Čapljal sem po
stopinjah
svetnikov*

3

UVODNIK

Orači Duha

4-5

BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA

Jezus in križi tega sveta

6-7

LETO MLADIH

Zidanje hiše

8-10

SALEZIJSKA MLADINA

Talenti za druge

11

MARIJA V SALEZIJSKI DRUŽINI

Marijino materinstvo v
salezijanskem poklicu

12-13

Z UL'CE

Dnevni center Skala

14-15

SREČANJA Z BOGOM

Cerkev, kraj veselja

16-21

RAZGLEDI PO SALEZIJSKI SLOVENIJI

... IN SALEZIJSKEM SVETU

22-23

20-LETNICA SMRTI ANDREJA MAJCNA

Capljaj sem
po stopinjah svetnikov

24-25

UTRINKI SALEZIJSKEGA POLETJA

26-27

PRIČEVALKE VESELJA

»Počitek bo v nebesih«

28-29

IZ PISEM BOŽJEMU SLUŽABNIKU

ANDREJU MAJCNU

»O, Andrej Majcen – svetnik!«

30-31

SALEZIJSKI MISIJONI

Najboljša pot

32-33

S POTI

Moj Camino

34-35

DON BOSKO JE CAR!

Zaupanje v Božjo previdnost

36-37

SALEZIJSKA DRUŽINA

»Danes začnem
novo dobo življenja«

38-39

DOBRODELNOST

Potovanje

V Želimljem spet gradijo

40

RECEPTI MAME MARJETE

Prepoznati poslanstvo

41

ZANIMIVOSTI SALEZIJSKEGA SVETA

42

NAGRADNA KRIŽANKA

43

VABLJENI NA SREČANJE

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo **Don Bosko**. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom **Salezijanska poročila**, od 1916 do 1944 pa z imenom **Salezijanski vestnik**. Leta 1969 je **Salezijanski vestnik** nadomestil **Zvon Marije Pomočnice**, nato pa je obnovljeni **Salezijanski vestnik** ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 132 državah, v 66 izdajah in v 31 jezikih.

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik, Janez Krnc, Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Ilustracija na naslovnici Juan Juvančič

Fotografije arhiv Don Boska, ANS
Lektorica Jerneja Kovšca
Grafična zasnova
in priprava za tisk **Bos&Graf**

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat
Založba Salve d.o.o. Ljubljana
Naklada 10.000 izvodov
Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun
SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📱 Don Bosko Slovenija

ORAČI DUHA

ANDREJ VIDIC

PREDSEDNIK ZDRUŽENJA ANIMATORJEV ORATORIJA

Hej, poletja je konec in že smo stopili v jesen. To je čas, ko se na eni strani nam kmetom končuje pospravljanje pridelkov in lahko ovrednotimo, kakšno leto je za nami in koliko je bil trud poplačan z dobro letino. Na drugi strani pa je že potreben pogled naprej in priprava za naslednjo sezono z oranjem in setvijo. A ker nismo pri kmetijskih nasvetih temveč je to revija Don Bosko, bom s kmečko pametjo podal nekaj misli ob zaključku počitnic in začetku šolskega in pastoralnega leta.

»Sezono« veselih dni na oratorijih širom Slovenije smo uradno zaključili v Želimljah z zahvalno maša na Animatlonu, ki ji je sledilo veselo rajanje. Oratorije je po neuradnih podatkih letos pripravljalo preko 7.000 animatorjev za več kot 24.500 otrok. Kljub enostavni pripovedki o Petru Klepcu smo spoznali kar nekaj močnih vrednot. Iz obiskov oratorijev mi v mislih ostaja predvsem Petrovo odpuščanje drugim pastirčkom. Z novo pridobljeno močjo bi lahko nagajivce

razmetal po okoliških hribih, a se je odločil za plemenitejše dejanje odpuščanja, kar je tudi nam lahko v vzor. Potem je tu še moč prošnje, ko se je Peter odzval prošnji kralja in odšel na pomoč skoraj popolnemu neznancu na drugi konec sveta, ob čemer sem pomislil, kolikokrat ne pomagamo niti svojemu bližnjemu.

Sedaj pa se vrnimo k oranju. Smo v času, ko je to čedalje manj popularno, saj gre za grob poseg v tla. Vse večja težnja je, da tla obdelamo plitko brez velikih šokov in obračanja z rahljanjem in mešanjem. S tem se lahko strinjam, če imamo njivo z lepo zemljo. Veliko težje pa to izvajamo na ledini, ki potrebuje trdo roko.

Podobno je tudi z našo duhovnostjo. Vse bolj nas mami lagodno življenje brez velikih sprememb, ker mirno živimo, kot smo navedeni: malo premešamo in prerahljamo svoj odnos z Bogom, ki potem hitro postane zaraščen. Zmanjka nam poguma, da bi prišli za plug in zaorali ledino ter se pripravili za pravo seme Božje besede. Torej se moramo vprašati, ali smo dovolj pripravljeni, da bo seme padlo na plodna tla in vzklilo, če le malo pobrskamo po svoji njivi, ali potrebujemo večji ukrep.

Ob oranju se velikokrat spomnim citata iz prvega poglavja Referenčnega okvirja salezijanske mladinske pastorale, ki sem ga bral pred časom in pravi: »Smo sinovi orača ...«, kjer sta don Bosko in salezijanska karizma predstavljena kot orač, ki se ne ozira nazaj, ampak dela, gara in se znoji z upanjem, da bo njegov trud poplačan. Rezultat ni viden takoj. Tudi danes ob delu z mladimi kljub veliko truda pogosto ne vidimo takoj sadov svojega dela. Naj nam bo ta misel spodbuda in zalet za naše nadaljnje delo.

Za konec lahko povem še, da bomo na Oratoriju 2020 поблиžje spoznali starozavezno osebo, kraljico Estero, ki je zaupala Bogu do te mere, da je Bog po njej rešil izraelsko ljudstvo.

FOTO: TADEJ VELENŠEK

JEZUS IN KRIŽI TEGA SVETA

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

V svoji pisarni v Rimu imam križ, ki je poln simbolike. Podarili so mi ga salezijanci v Peruju, ko sem jih obiskal.

Je križ, simbol krščanstva, kot ga vsi poznamo. Toda na križu ni pribit naš Gospod Jezus Kristus, temveč ubogi otrok. Sporočilo je jasno in zelo močno: Jezus je križan v ženskah, možeh in otrocih vsak dan tega našega sveta.

Nočem spodbujati občutkov krivde, dragi prijatelji, niti vas zagreniti. Rad pa bi vam zastavil vprašanje, ki me pogosto muči: »Ali res nismo sposobni zgraditi bolj pravičnega sveta? Nam to ne bo nikoli uspelo?«

Sam mislim, da bo. Je pa res, da čeprav je bilo storjenih že veliko korakov, je pot do cilja še zelo dolga! To pravim, ker sem v teh šestih letih lahko obiskal veliko sveta in vi-

del toliko križanj. Izraz je močan, a drugače bi težko ubesedil vse, kar sem videl.

- † Križani so bili otroci z ulic, ki sem jih srečal v salezijanskih ustanovah v Kolumbiji, na Šrilanki, v Luandi v Angoli in v mnogih drugih krajih. Tudi v tem trenutku se morajo v slumih (premnogih!) mest sveta skrivati in bežati kot podgane.
- † Križani so bili fantje in dekleta, ki sem jih srečal v Ciudad Don Bosco v Kolumbiji. Gverilci FARC-a so jih prisili, da so morali ubijati celo svoje starše.
- † Podobno križana na križu, kot visi v moji pisarni, so bila dekleta, ki so jih spolno zlorabili v Freetownu, glavnem mestu Sierra Leone. Z njimi sem se srečal, ko so že bile na varnem v salezijanski hiši, mnoge pa so še vedno na cestah ali v rokah krute mafije.

- † Križani so bili otroci, ki sem jih srečal v hiši Don Bosco v Gani. Rešili so jih iz rok mafije, ki se ukvarja s preprodajo organov. Ob obisku sem srečal dekleti, stari devet let, ki sta bili »obsojeni« na smrt. Na srečo in hvala Bogu ju je policija rešila zadnji trenutek in odpeljala v salezijansko hišo. A koliko drugih deklet je izgubilo življenje v tem grozljivem poslu? Koliko je prodanih ali pohabljenih v tem trenutku?
- † Križani so mnogi najstniki, ki so za mnoga leta vrženi v zapore brez sodnih obravnav. Moji salezijanci jih vsakodnevno obiskujejo, toda njihova pričakovanja so majhna. Med temi sem videl mlade, ki so na smrt bolni. Nobenega upanja več nimajo. Ostaja jim samo Bog.
- † Križana so dekleta v mnogih obiskanih deželah, ki so prisiljena delati po dvanajst ur na dan v nemogočih razmerah. Pogajali smo se, da bi obiskovale šolo, vendar so bili prvi proti njihovi starši, saj bi tako izgubili zaslužek (ni pomembno, kako majhen je).
- † Mnogo let so križali družine ljudstev Bororo in Xavante v Braziliji, ki so zaradi nenasitnosti prekupčevalcev zemljišč skoraj izgubile lastna ozemlja. Naš sobrat Rudolf Lunkenbein in domačin Simon (o katerem sem vam že pripovedoval) sta bila križana s streli, ko sta jih branila.
- † Na stotine otrok, ki sem jih srečal v Alepu, je bilo križanih. Zaradi nesmiselne vojne, zanje nerazumljive, ki jih je prikrajšala za družino, prihodnost in upanje.
- † Križana za Jezusa sta bila v teh zadnjih mesecih salezijanca César Antonio in Fernando.
- † Ta svet križa moške, ženske in otroke z v Sredozemlju utopljenimi sanjami, ki jih trgovci po plačilu velikih vsot za »prehod« (kako ironičen izraz!) pustijo na cedilu.
- † Križan je bil Óscar Alberto Martínez, ki

je odpotoval iz Salvadorja in umrl v Rio Grande, objemajoč svojo dvoletno hčer Valerio.

- † Na vseh celinah in v vseh deželah sem srečeval križane ljudi.

Želim dodati preprosto misel: upreti se moramo krilatici, da tako pač mora biti, da smo navajeni in se nam zdi naravno. Upreti se moramo tem, ki mislijo, da je to »cena, ki jo je potrebno plačati«. V vojaško farizejskem jeziku, ki se uporablja v vojnem času, pravijo, da je to »neizogibna postranska škoda«. Toda smrt, izguba človeškega življenja nikoli, NIKOLI ne more biti postranska škoda!

**Pred tolikimi križanji
moramo imeti neizogibno
odprte oči in budno vest.
Biti moramo popolnoma
pozorni in obsoditi
vse, kar je narobe.
Biti moramo dejavni
in odkrivati, kaj lahko
storimo, kje in s kom
lahko v tem združimo
moči.**

Velikani zgodovine, veliki in preprosti svetniki so ob svojem času počeli enako. Začnši z našim ljubljnim don Boskom. Vse življenje se je boril za življenje in proti vsem oblikam krivic in zlorab.

In končno, prijatelji: ko boste naslednjič premišljevali pred križem, se spomnite teh besed. To povem z žalostjo, a verjetno bodo še naprej pribijali na križ može, žene in otroke. ■

ZIDANJE HIŠE

BOŠTJAN JAMNIK, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO MLADINSKO PASTORALO

Zidanje je ena najbolj osnovnih dejavnosti vsake družine. Če se ne gradi nova hiša, pa je potrebno vedno nekaj popraviti, obnoviti, dozidati, spremeniti. Tudi pri nas doma se je vedno našlo kaj: hiša, kozolec, zidanica ...

Priznam, da mi je to delo bilo vedno všeč. Nikoli nisem postal strokovnjak, sem se pa ob različnih »akcijah« naučil nekaj osnovnih stvari kot je mešanje malte, frajhanje, betoniranje in seveda, da se hiša začne graditi pri temeljih, da je potrebna dobra toplotna izolacija, da pri gradnji faz ne moremo preskakovati in da se stvari ne da prehitovati. Gradnja zahteva znanje in svoj čas.

HIŠA NA PESKU

Znanje je bila od nekdaj ena temeljnih stvari za človeka. Pomagalo je človeku, da je živel bolje. Se pa je ob učenju človek spremenjal. Spremenil je svoje delovanje, vedenje, čutenje in mišljenje. Da bi ljudje poznali verske resnice, razumeli Sveto pismo, znali prav moralno živeti in še marsikaj drugega se je skozi čas uveljavil t.i. veronauk; nauk, učenja vere. Dokler je bila vera vsakodnevno prisotna v življenju kristjanov je to učenje dopolnjevalo izkušnjo Boga. V zadnjem obdobju pa vedno bolj opažamo, da se v družinah več ne moli. Mladi nimajo izkušnje vere. In ko se to pomanjkanje izkušnje vere in Boga združi s šolskim načinom učenja vere pridemo do zidanja hiše na pesek; brez temeljev. Ta priлика nam je poznana iz Lukovega evangelija (Lk 6,48-49).

HIŠA NA SKALI

Mladi hrepenijo po duhovnosti; hrepenijo po jasnih odgovorih na življenjska vprašanja, po smislu življenja, po Bogu. O tem pričajo tisti mladi, ki so kljub vzgoji brez vere sami prišli do osebne vere in so dejavni kristjani v Cerkvi. Mnogi drugi se zaradi takšnih ali drugačnih družbenih okoliščin, sekularizma, ter tudi neprepričljivega podajanja katoliške vere mlajšim generacijam zatekajo v druge duhovnosti. Velikokrat različne verske prakse po svoji lastni presoji združijo v neko mešanico svojega verovanja (sinkretizem). Vedno znova zaradi želje po duhovnosti in izkušnji Boga.

Pri pripravi katehez imamo vedno pred očmi tri cilje. To so spoznavni, doživljajski in dejavnostni. Človek ima namreč 5 čutil (vid, sluh, vonj, tip, okus), sestavljajo pa ga 3 dimenzije kot so razum, čustva in telo. Človek z vsem svojim bitjem dojema samega sebe, svet in nenazadnje tudi Boga. Zato je še kako pomembno da mladim omogočimo, da prejmejo izkušnjo odnosa z Bogom. Vera ni le izgovarjanje molitvenih obrazcev, ampak je osebni pogovor z živim Bogom.

PREPOTREBNI ZIDAKI

Delo z mladimi na področju duhovnosti je zelo zahtevno. Velikokrat ne najdemo pravih odgovorov. Morda pa nam pri podajanju izkušnje vere, ki jo moramo imeti najprej mi sami, lahko pomagajo nasveti. Skupina mladih in sodelavcev je pripravila 10 nasvetov/zidakov za pripravo dobre molitve za mlade:

1. Poznaj skupino in se ji prilagodi. Upošte-vaj dosedanje molitvene izkušnje članov skupine. Molitev naj ne bo prezahtevna, hkrati pa tudi ne prelahkotna ali takšna, kakršno lahko doživijo vsako nedeljo v župniji.

2. Izberi vrsto in temo molitve. Se bo navezovala na določen čas (npr. priprava na božič, veliko noč, vse svete ali na oratorij)? Bo potekala pred Najsvetejšim? Bo vsebovala priložnost za spoved? ... Odloči se, preden jo začneš pripravljati.

3. Izhajaj iz lastne izkušnje. Na kakšen način je Bog nagovoril tebe? Najbolj pristno lahko oblikuješ molitev, če izhajaš iz lastne izkušnje. In ne boj se deliti te izkušnje.

4. Izberi podobo ali simbol. Če molitev ne poteka pred Najsvetejšim, je dobra ideja, da izberemo neko Božjo ali Marijino podobo (kip, ikona, slika ...) ali simbol. Ta bo ob primerni razlagi nagovarjal in usmerjal misli in čustva udeležencev.

5. Pripravi prostor molitve. Velikost prostora, osvetljenost, sveče, okrasitev, scena, možnosti namestitve (blazine, stoli, klečalniki ...) - veliko malenkosti lahko pripomore k bolj doživeti molitvi. Odstrani pa tudi motilce zbranosti in umirjenosti. Težko je namreč ostati zbran, če te npr. zebe ali te pikajo komarji ...

6. Upoštevaj telesne drže pri molitvi. Ne pozabi, da Bogu (lahko) govorimo tudi s telesom. Že pri maši poznamo različne telesne drže in gibe, ki izražajo naše notranje razpoloženje: stoja, sedenje, klečanje, ležanje na tleh, dvignjene roke, poklek, poklon ... Naj okrepijo našo komunikacijo z Bogom.

7. Daj molitvenim obrazcem pravo mesto. Pogosta skušnjava molitvenih večerov je, da jih v veliki meri sestavljajo molitveni obrazci, ki jih znamo na pamet (npr. rožni venec, litanije ...). Toda ti nas tudi hitro spravijo v pasivno držo, v kateri molitve recitiramo, ne govorimo pa jih Bogu. Zato naj torej dopolnjujejo naš osebni pogovor z Bogom, ne pa zapolnjujejo tišino.

8. Spodbudi mlade, da sami spregovorijo z Bogom. Bog je živa oseba, naš Stvarnik, ki nas ljubi in si želi biti v odnosu z nami. Zato naj bo glavni cilj vsake molitve, da mladi - po možnosti s svojimi besedami - spregovorijo Bogu. To lahko storijo na glas, v mislih ali s pisanjem.

9. Priporočljivi elementi molitve. Molitev na splošno nima kakšne določene strukture ali zaporedja. Vseeno pa ne moremo zgrešiti, če vedno znova ozavestimo svoje stanje in se izročimo Bogu takšni, kakršni prihajamo predenj; da izrazimo svojo ljubezen do Boga in ga slavimo; da se zahvalimo Bogu za vse, kar prejemamo; da ga prosimo za lastne potrebe in potrebe drugih; mu prisluhnemo kaj nam želi povedati in ga povabimo, da deluje v našem življenju.

10. Moli za uspeh srečanja. Naredi, kar moreš, ostalo pa prepusti Bogu. Navsezadnje je on sogovornik udeležencev ...

Nalivi in neurja, ki pretijo mladim na področju duhovne rasti, so v sodobni družbi hudi in nevarni. Četudi bomo imeli prenovljene učbenike, najboljše sodobne tehnične pripomočke, ali znanje teologije nam brez osebne izkušnje odnosa z Bogom zidanje »hiše vere« naših mladih rodov ne bo prineslo sadov. Nič ne gre na silo. Bog čaka in samo dovoliti/omogočiti mu moramo, da se nas oz. mladih dotakne. ■

Talenti za druge

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SALS
FOTO OSEBNI ARHIV

*Poudarila bi
dobro stran
majhne
župnije: vsi
se med seboj
poznamo in
nam je iskreno
mar drug za
drugega.*

**Ema, prihajaš iz župnije Ljubljana
Moste, kjer si vključena v
tamkajšnjo življenje, poleg tega
si animatorka pri salezijancih.
Kakšna je tvoja družina in
župnija?**

Najraje skupaj »kafetkamo«, še posebej ob nedeljah po sveti maši v družinskem ali pa kar malo širše, v župnijskem krogu. Svojim staršem sem najbolj hvaležna zaradi treh stvari. Prva je ta, da sta mi z zgledom in resnično ljubeznijo pokazala odgovornost do župnije, do sodelovanja in predanosti v njej. Druga stvar je, da pri nas doma vedno z veseljem sprejmeta moje prijatelje, vrata so vsem vedno na stežaj odprta. Mami pogosto reče: »Za še enega se vedno najde hrana«. Tako je naš dom postal tudi dom naše mladinske skupine. Tretja stvar, mislim, da najpomembnejša, je povezanost s sestrama. Vse

delamo skupaj, pa če gre za petje v župnijskem pevskem zboru ali organiziranje naših rojstnodnevnih zabav. Za to sem staršem iz srca hvaležna in jima vedno rečem, če jima je kaj pri vzgoji res uspelo, je to naša sestrška povezanost, ki je postala najboljša popotnica za življenje.

Rada bi poudarila vlogo župnije v naši družini. Pogosto vidim, da družina nima neke skupne točke, skupnega cilja, ki bi jih povezoval, jih prepletal. Nas na tem področju gotovo rešuje naša župnija. To je naša skupna točka, pri kateri se vedno znova združimo in ustvarimo nekaj čudovitega za druge ljudi in Bogu v zahvalo. Brez župnije, si upam trditi, bi bili tujci drug drugemu.

Glede župnije naj dodam: če me ne najdete doma, sem v naši moščanski cerkvi, v cerkvi svete družine. To je moj drugi dom, tam je moja raz-

Ime Ema Kregar

Starost 22 let

Župnija Ljubljana Moste

Najljubši letni čas Pomlad

Najljubši svetnik Anton Padovanski

Najljubši dan v tednu vedno nedelja

Dan ali noč? Dan

Knjiga ali film Knjiga

Ukulele ali kitara? Ukulele

širjena družina, od mojih »dodatnih babic«, ki molijo in skrbijo zame, do sester in bratov ter otrok, ki mi vlivajo življenja in moči. Bogu hvala za vse. Poudarila bi dobro stran majhne župnije: vsi se med seboj poznamo in nam je iskreno mar drug za drugega.

V župniji si voditeljica oratorija, mladinske skupine, katehistinja, kar prinaša veliko veselja in izzivov. Kako se mladi odzivajo na pobude? Kako ohranjaš dejavno držo v tem poslanstvu?

V mladinski skupini in pri verouku smo ustvarili vzdušje, da smo ponosni na to, kar smo. Dve dekleti sta kmalu, ko sta se dejavno vključili v mladinsko skupino, začeli nositi križ okoli vratu in se tudi kot kristjanki zagovarjati pred sošolci in starši. Poskušamo premagovati sram in strah. Da se vesela novica o skupnosti, o Bogu širi med naše družine, sošolce in prijatelje. Taka dejavnost prebudi radovednost drugih ljudi. V zadnjem letu smo privabili dosti mladih, ki niso verni, ne hodijo v cerkev, a želijo biti del te vesele skupnosti. To je zame drža dejavnega kataličana.

Od kje meni moč in vztrajnost? Življenje z Bogom je lepše in bogatejše kot brez Njega in to želim pokazati tudi drugim. Zakaj sem vedno za nove akcije? Bog mi je zastonj(!) podaril toliko talentov in mislim, da je najmanj, kar lahko naredim, da jih uporabim za druge.

Mariborski nadškof Alojzij Cvikel je poudaril pomen povezovanja med starejšimi in mladimi. »Starejši niso več potrebni, mladi nimajo izkušenj in jih ne razumejo. Papež ravno v tem vidi naš jutri, da pride do zaveze; da bodo starejši svoje znanje, izkušnje, modrost prenašali na mlade in mladi bodo lahko začeli prevzemati te naloge.« Kaj meniš o tej izjavi?

V naši župniji se zelo dobro razumemo s starejšimi. Ne boste verjeli; občasno gremo prav mladi z njimi na kavico. Skupaj hodimo tudi na romanja, ki nas neverjetno povežejo. Tako se čisto spontano povežemo, se drug od drugega učimo modrosti, se nasmejimo do solz in si priskočimo na pomoč. Ni se tako težko povezati z njimi, kot se morda zdi na prvi pogled. Samo pokazati jim treba, da nam je mar za njih in nas bodo takoj vzljubili. Naša župnija je dokaz za to. Ne bojte se povezova-

Bog mi je zastonj(!) podaril toliko talentov in mislim, da je najmanj, kar lahko naredim, da jih uporabim za druge.

ti z njimi, to je eno najlepših daril, ki vam jih vaša župnijska skupnost lahko podari. Hvaležnost v njihovih očeh je nepredstavljiva.

Leto 2019 je pri nas leto mladih, čeprav znotraj Cerkve še vedno iščejo nekakšno ravnovesje, zagon. Pred pol leta je bil ustanovljen Urad za mlade, ki še ni prišel s svojim poslanstvom. Kaj meniš o pobudah na področju dela z mladimi, ki ostanejo samo na papirju?

To dejstvo me ne preseneča. Velikokrat se zgodi, da ostanemo le pri idejah, dobrih namenih, pa ni moči, zainteresiranosti, da bi to tudi izpeljali. To je povsem človeško. Njihovo poslanstvo vidim predvsem v tem, da ne začnejo nekaj novega, novo skupino, ampak spodbudijo povezovanje in vključenost mladih v svojih župnijah. Kot idejo lahko navedem, da na primer v župnijah, kjer mladinska skupina že deluje, ta skupina svoje znanje, ideje preda drugim, ki tega še nimajo. Morda pa je njihovo poslanstvo tudi, kako čim bolj spontano vključiti duhovnike v naše življenje, med mlade.

Na Uskovniških tednih je bilo govora o odgovornosti do sebe, bližnjega, družbe. So mladi danes občutljivi za druge, prevzemajo svoj del odgovornosti? Kako živiš in držiš ravnovesje med odgovornostjo do sebe in do drugih?

Biti odgovoren je težko. Biti občutljiv za druge tudi. Velikokrat nimajo le pravega zgleda v tem. Ali pa nihče od njih te odgovornosti in empatije niti ne pričakuje. Tukaj bi podala primer srečanj pred oratorijem. Z besedo in dejanji jim dam vedeti, da je njihova odgovornost, da pridejo in prevzamejo določene naloge, da je ena njihova beseda potrditve dovolj, da se je tudi držijo. Ozavestim jim tudi svoje delo, ki ga vložim v to, in da od njih pričakujem, da na srečanja vsaj pridejo. Taka vzgoja potrebuje dalj časa, od njih ne smem pričakovati, da bodo kar naenkrat odgovorni. Sčasoma, po več tednih, mesecih, ko to svojo odgovornost tudi ozaveštujejo, od njih pričakujem veliko večjo odgovornost kot na začetku te poti. Dam jim tudi vedeti, da jim bo to v življenju prineslo velik blagoslov in zaupanje s strani drugih ljudi.

Odgovornost do sebe vidim predvsem v tem, da se ves čas polnim z dobrimi odnosi, molitvijo, mašami, različnimi članki, knjigami, duhovnimi vajami ... Z veseljem si vzamem čas, da se dobro naspim, da se dobro najem. Šele takrat sem lahko na razpolago drugim. Prazna vreča ne stoji pokonci.

Šola se je že začela, v predavalnice so sedli študenti. Kakšen nasvet imaš za mlade, ki se odločajo, da bi svoj prosti čas namenili še kakšni prostovoljski dejavnosti, pa se obotavljajo?

»Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte« (Mt 10,8). V zahvalo Bogu za vse talente je dovolj to, da jih delimo z drugimi. Ste na vrhuncu svojih moči, izkoristite jih v dobro! Kdaj jih boste, če ne sedaj?

Končaj stavek: Mladi smo ...
... navihani.

Odgovornost do sebe vidim predvsem v tem, da se ves čas polnim z dobrimi odnosi, molitvijo, mašami, različnimi članki, knjigami, duhovnimi vajami ...

MARIJINO MATERINSTVO V SALEZIJANSKEM POKLICU

s. IVICA OBLAK, HMP

Kot je Marija Mati Cerkve in Mati krščanskih družin, je tudi naš salezijanski poklic porojen iz stiske, muke in nezadržnega materinstva: materinstva Marije in Cerkve za rast in odrešenje naše mladine.

Nekdanji salezijanski predstojnik Egidij Vigano je opogumljal svoje sobrate: »Materinstvo Cerkve in Marije vsebuje dejansko življenjskost, tako da popelje vsak poklic, posebno našega, ki je tako izrazito zaznamovan z marijansko razsežnostjo, v višine tako strastne ljubezni, da se dotakne celo biološkega ožilja naše biti. Cerkev enako kot Marija nosi v sebi energijo materinske ljubezni, poguma, neutrudljive vztrajnosti, skrivnosti obnavljanja moči, svoj slog dobrote, nasmeš razumevanja, drzno pričakovanje, bogastvo predajanja z radostjo, tako kakor pravi neki pesnik, da ne more dojeti tega, kdor ni mati.«

Naše Konstitucije postavljajo Marijo na zelo pomembno mesto: »Marija, Božja Mati in Mati Cerkve, je dejavno navzoča v našem življenju in v zgodovini naše Družbe.«

Marija je v don Boskovem življenju odigrala odločilno vlogo božjega posredovanja in vodenja od prvih sanj, preko življenjskih odločitev, ustanavljanja kongregacij, do posredovanja v javnem cerkvenem življenju. Ona je vedno sprejela vlogo, za katero jo je don Bosko prosil. To je tudi izrazil s posebno molitvijo, ki jo je sam molil in priporočal drugim v molitev: »O Marija, mogočna Devica, Ti velika in slavna obramba Cerkve, posebna pomoč kristjanov, in strašna, kakor urejena vojska. Ti sama si premagala vse zmote sveta, v stiskah, boju in potrebah nas obrani pred sovražnikom in nas ob smrtni uri sprejmi v večno radost. Amen.«

Tako je Marija tudi nam dana, da se zavedamo njene navzočnosti ter z njeno vlogo posredovanja pogumno stopamo po poti salezijanske duhovnosti. Za vse podarjene Marijine vloge, da je Marija Božja Mati, Mati Cerkve in Naša Mati, se ne obotavljamo odkrito priznavati in jo polagati vernikom na srce, naj se pod tem materinskim varstvom še tesneje oklepajo Srednika in Odrešenika.

»Posnemale bomo njeno odprtost za Gospodovo besedo, da bomo lahko kot ona živele blagor 'verujočih' in se posvečale apostolskemu delovanju, ki je nosilec upanja.«

Marija je bila v svojem življenju zgled predanosti božji volji in zgled tiste materinske ljubezni, s katero morajo biti prežeti vsi, ki pri apostolskem poslanstvu Cerkve sodelujejo za preroditev ljudi.

Zato imamo vsi posvečeni, posebno vzgojitelji, plemenito dolžnost in nalogo, da oznanjamo krščansko skrivnost plodovitega materinstva Marije in Cerkve!

Kdor sam od sebe naredi malo, naredi z Marijino pomočjo veliko. Vedno govorite in oznanjajte, da Marija Pomočnica podeli posebne milosti, tudi izredne in čudežne, tistemu, ki se ukvarja s krščansko vzgojo zapuščene mladine dejansko, samo z nasvetom, z dobrim zgledom ali preprosto z molitvijo.

— don Bosko

DNEVNI CENTER SKALA

POLONA KOS
SKALA – MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Dnevni center Skala je del dejavnosti OE Skala in deluje pod okriljem Zavoda Salesianum. Je prostor srečevanja otrok in mladostnikov. Njegov namen je kakovostno preživljanje prostega časa, izboljševanje učnih in delovnih navad, trening osebnih in socialnih veščin in kraj ter čas za varno druženje.

Želimo namreč, da je Dnevni center Skala prostor, kjer se mladostnik čuti varnega, kjer ima odraslega človeka, ki mu nudi pomoč in je njegov zagovornik v vseh življenjskih okoliščinah. Tudi v ta namen vsakega posameznika še bolj poglobljeno spremljamo – v skupini in individualno – velik poudarek pa dajemo tudi stiku s starši in institucijami, s katerimi se srečuje. Dejavnosti dnevnega centra so namenjene otrokom in mladostnikom do 15. leta.

Veliko let je bil dnevni center prisoten na Fužinah, kjer smo kot gostje v prostorih knjižnice izvajali to dejavnost, za kar smo hvaležni knjižnici Fužine in predvsem knjižničarkama, ki sta bili potrpežljivi, odprti in čutili smo se dobrodošle. Vendar prostor nikoli ni bil zares tak, kot bi si ga želeli, nismo ga mogli opremiti, okrasiti, urediti po svoje. Kljub temu so otroci in mladostniki radi prihajali, se družili, naredili domačo nalogo, prišli samo na klepet. Klepet, ki dostikrat ni bil samo klepet. Prišli so, da bi v svojem jeziku povedali, kaj čutijo, kaj doživljajo: učitelj jih ne mara, sprli so se s prijateljem, nepošteno ocenjevanje, slabo kosilo; doma zateženi, tečni in pridigarski starši, ki jih ne razumejo, imajo nemogoče zahteve. Ob vsem tem človeka seveda pogosto prime, da bi dal prav staršem, učiteljem, da bi tem mladim naredil kakšno pridigo. Da bi jim povedal, da v svojih odločitvah delajo velike napake, da se je potrebno učiti, da je kosilo zdravo, da je prijateljem potrebno oprostiti ...

A potem bi najbrž ti mladi odšli, saj se ne bi počutili sprejete, varne, dobrodošle. Zato »samo« poslušaj to, kar so prinesli »odložiti« tja, kjer se jim zdi varno, kjer je njihov »druški dom«. Tu se počutijo domače, čutijo, da lahko komu povedo, kar jih teži, jih nekdo posluša z empatijo in brez obsojanja, saj so vredni ljubezni.

Skozi leta dela v dnevnem centru spoznavam, kako težka je vloga voditelja, vzgojitelja otrok in mladih, hkrati pa čudovita, lepa, polna novih spoznanj, izkušenj in tudi milosti. Biti ob mladih, jim stati ob strani ob njihovih vzponih in padcih, se z njimi veseliti, smejati, jokati. Naj odzvanja don Bosko: »Dovolj je, da ste mladi in vas imam rad.«

OD KJE MLADI

Otroke in mlade v dnevni center prinese iz različnih smeri. Ena izmed teh je naš Minibus veselja oz. Valdocco na Fužinah, ki predstavlja središče ulične vzgoje – terenskega dela. Tu lahko z otroki navežemo prvi, neformalen stik preko igre, športa, pogovora in mu predstavimo tudi dnevni center.

Povezani smo z osnovnimi šolami, večinoma preko svetovalnih delavcev, s katerimi se srečujemo po potrebi. Kadar pri učencih zaznajo potrebo po učni pomoči, večji samozavesti, premagovanju osebnih stisk, potrebi po medvrstniškem druženju, jih usmerijo k nam.

Prijatelji, sošolci, sorodniki so ravno tisti, ki so dostikrat naša najboljša »reklama«. Považijo jih, da pridejo pogledat, kako je pri nas, saj se sami počutijo dobro. Lastna izkušnja, ki jo prenesejo naprej, šteje največ. Imeti ob sebi prijatelja ali sošolca, s katerim se dobro razumeš, je nekaj zelo dragocenega.

»ZNAŠ ŽVIŽGATI?«

Pogosto se zgodi, da ob domači nalogi, skupinskih ali osebnih pogovorih mladi pravijo, da nimajo talentov, da nič ne obvladajo, da jim nič ne gre. Že don Bosko je tako dolgo spraševal Jerneja, da je na koncu našel nekaj, ob čemer se je fantu razjasnil obraz. Kot don Bosko nekoč se tudi mi srečujemo s tem, da ni vedno preprosto. Otroci in mladi imajo za seboj slabe izkušnje, nepriljubljenost med vrstniki, zasmehovanje, nerazumevanje staršev, nizko samopodobo, neuspehe v šoli. Ob tem vedno znova spoznavam, da je pomembno pohvaliti še tako majhen napredek. Četudi ga mogoče on zanika, se mu ne zdi pomemben. Verjamem pa, da se ga to neke globoko dotakne. In naslednjič spet pride, saj čuti, da ga nekdo sprejema takšnega, kakšen je. Vsak človek je namreč vreden ljubezni in na to včasih pozabljamo.

SELITEV

S septembrom smo dnevni center preselili na Kodeljevo. Odločitev ni bila lahka. Stavbo s knjižnico bodo prihodnje leto porušili in začeli graditi novo. Slovo je bilo težko, saj smo v teh letih zgradili odnos s knjižnico, okolico, šolami, ki so v tistem okolju. Predvsem pa so tu v prvi vrsti mladostniki, ki so dnevni center »gradili« in bili njegovo srce. Na Kodeljevem začnemo novo poglavje. Želimo, da bi mladi začutili, da je to njihov dom. Ustvarjati želimo domačnost. Kajti tam, kjer se počutiš doma, pomeni, da se počutiš sprejetega, upoštevanega, ljubljenega prav takšen, kakršen si. Da je tudi prostor tak, kot si ga želiš ... da ima tvoj pečat.

Počasi se oblikuje nova skupina, prihajajo otroci in mladi z območja Kodeljevega in tudi nekaj »starih« s Fužin. Vsi so zelo navdušeni, ko prvič vstopijo v prostor. Mislim, da čutijo, da je to nekaj zares njihovega oz. našega. Nekdo je celo rekel: »Ko bomo pobegnili od doma, bomo prišli sem.« Ne želimo si pobegov od doma, a če se mladi tu počutijo varne, če že ob prvem obisku čutijo domačnost, potem smo že dosegli tisto, za kar smo si toliko časa prizadevali, pa nam na Fužinah ni bilo namenjeno: imeti lasten dom za vse mlade, ki nas potrebujejo.

CERKEV, KRAJ VESELJA

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJSKO POKLICNO PASTORALO

Kako lepo je srečati srečnega človeka. Ljudi se močno dotakne sreča, radost svetih oseb. Ljudje, ki izžarevajo globoko srečo, imajo pozitiven vpliv na druge. Kot mlademu fantu so mi bili vzor mnogi srečni vzgojitelji, duhovniki, prijatelji ... Občudoval sem veselje in upanje, ki sta ga izžarevala sv. mati Terezija in sv. Janez Pavel II. Ponosen sem, da sem smel nekaj časa živeti pod isto streho s svetniškim in vedno nasmejanim Andrejem Majcnom. Tudi danes sem hvaležen za vse ljudi, ki izžarevajo veselje in srečo.

To ni stroga odločitev, da moramo biti srečni, kakršno sprejmejo nekateri kristjani, ki čutijo moralno obvezo, da so ves čas nasmejani. Nekdo je dejal, da nič na tem svetu ne zbudi večje depresije kot »otrdel, umeten« nasmešek. Resnična radost svetih oseb privre iz globin njihovega bitja. Pravzaprav je njihovo bitje.

ALI NAM KRŠČANSTVO OBLJUBLJA KAKŠNO POSEBNO SREČO?

V sodobnem krščanstvu obstaja močan tok, ki bi takšno zamisel zavrnil. Pravzaprav obstajajo nekatera krščanska izročila, pri katerih je navidezna vrednota prav v tem, da smo nesrečni.

Eden izmed puščavskih očetov se je razjezil, ko je zagledal skupino mladeničev, ko so korakali mimo veseli in nasmejani, in jim je

klical: »Pričakujemo poslednjo sodbo, vi pa se smejite!«

Papež Frančišek je nekoč dejal, da se zdi, da imajo nekateri kristjani nekakšen postni čas brez velike noči.

In vendar je prvih 1.500 let svojega obstoja večina kristjanov delila mnenje, kako je osnovni razlog za to, da nekdo postane kristjan oziroma da stori kar koli, njegova osebna sreča. Sveti Avguštín je menil, da je bila nekoč radost izvir vseh človeških dejanj. Svoja dejanja moramo namreč izvajati v skladu s tistim, ki nam prinese največ sreče.

Sreča za sv. Tomaža Akvinskega ni čustvo, ki bi ga morali poskusiti negovati. Sreča je dejavnost, udejanjanje našega bivanja, »garanje do onemoglosti.«

Krščanstvo je vesela novica, da nas je Bog ustvaril za srečo, in sicer za srečo, ki je v Bogu. Ne moremo biti prepričljive priče tej sreči, če nas kristjane vidijo kot nesrečne in zavrte. Nietzsche je zapisal, da »bi morali Kristusovi učenci delovati bolj odrešeni.«

VESELJE EVANGELIJA

Danes je velik glasnik in pričevalec veselja papež Frančišek, ki je napisal svojo prvo apostolsko spodbudo o veselju: »VESELJE EVANGELIJA napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo z Jezusom; ljudi, ki dovolijo, da jih odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje. V tej apostolski spodbudi se želim obrniti na krščanske vernike, da bi jih povabil k novemu obdobju evangelijskega oznanjevanja, zaznamovanega s takšnim veseljem. Hkrati

FOTO: TIMI ČZEK

Temeljna resnica naše vere je, da radost na koncu premaga žalost in da je to naša usoda.

pomete hiše ter skrbno ne išče, dokler je ne najde? In ko jo najde, skliče prijateljice in sosede ter pravi: Veselite se z menoj, kajti našla sem dražmo, ki sem jo izgubila. Po- vem vam: Prav tako veselje bo vpričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne.» (Lk 15,8-10)

želim nakazati pot Cerkve v prihodnjih letih.«

KAKO LAHKO CERKEV POSTANE ZIBELKA TAKŠNE RADOSTI?

Temeljna resnica naše vere je, da radost na koncu premaga žalost in da je to naša usoda. Evangeliji ponujajo zgodbe, ki nas poganja- jo naprej in nam na poti življenja pomagajo sprejemati žalost ter nas vzdigujejo nadnjo. Če živimo v ritmu evangelija, sami sebe pre- poznamo kot ljudi, ki so ustvarjeni za srečo.

V evangeliju imamo mnogo povabil k veselju in radosti: »Katera žena, ki ima deset dra- hem, če izgubi eno, ne prižge svetilke in ne

Cerkev obstaja samo zato, da se ljudje zbira- mo in se skupaj veselimo. Kako izražamo ve- selje? Ga sploh izražamo? Če ne bomo našli tega veselja, ki izhaja iz srečanja z Gospo- dom, nam bodo ušli »vsi« verniki.

Morda je eden od razlogov, zakaj toliko mla- dih veruje, nimajo pa nikakršne želje, da bi pripadali kakemu občestvu, ker v osrčju na- ših krščanskih praznovanj ne najdejo skupne radosti. Večkrat pa jo najdejo, a je običajno prisiljena, prazna in jih spravlja v zadrego. Naj nas Sveti Duh napolni z iskrenim ve- seljem, da bomo zmožni graditi privlačne skupnosti, kjer se bodo tudi mladi čutili sprejete in bodo okušali Božjo radost. ■

NEKAJ MISLI JE VZETIH IZ KNJIGE ZAKAJ SPLOH BITI KRISTJAN?
AVTORJA TIMOTHYJA RADCLIFFA, DRUŽINA 2012.

Salezijanski molitveni namen

NOVEMBER

Za fante in dekleta, ki jih Gospod kliče v duhovni poklic, da bi se odzvali z veseljem in popolnim zaupanjem.

DECEMBER

Za mlade zakonce, ki so odprti za življenje in si želijo otrok. Naj se Bog ozre na njihove prošnje in njihovo ljubezen.

JANUAR

Za misijonarje, da bi po zgledu Dobrega pastirja ljudem pričevali o Božji ljubezni in s pogumom oznanjali evangelij.

»Briga mel!« ■ Mladi se vsakodnevno soočamo s takšnim ali drugačnim vprašanjem, ki nam ne da miru. Ob vseh obveznostih je to še posebej stresno. Kaj storiti? Eden izmed najboljših načinov je zagotovo Uskovniški teden na Pohorju.

Uradno je to duhovno-počitniški program, kjer prav vsak izmed nas mladih dobi priložnost, da odkrije in raste v veri, hkrati pa spozna ogromno ljudi, s katerimi stke čudovite vezi. Vse to mu pomaga tudi kasneje v dolini, kot radi rečemo uskovničarji ob vrnitvi domov. Torej, zakaj priti? Ker »nas briga« oziroma ker nam ni vseeno, kot je bilo tudi geslo letošnjih Uskovniških tednov.

Tudi letos je marsikdo prišel morda zaradi povabila, morda iz radovednosti ali pa zaradi dobre izkušnje. Prav podobno kot Ruta (svetopisemska žena, babica kralja Davida), katere zgodba nas je spremljala. Tudi ona je odšla v neznano, kljub temu da je bilo to težko. Kot tujka je morala ob prihodu v Judovo deželo spoznati nekatere običaje in samo vero. Pri tem so ji pomagali drugi. Tudi mi smo se na Pohorju spoznavali in soočali s tremi temami: poklicanosti, služenja in skupnosti. Prek njih smo spoznali in delili svoj pogled na temo, kako vsako izmed njih živeti in jo uresni-

čevati. Za vsako izmed njih nas je obiskal tudi predavatelj, ki nas je o temi bolj podkoval, hkrati pa delil nekaj osebnih izkušenj, ki nam bodo morda nekoč še koristile. Vsakodnevno smo odgovore na vprašanja, ki so se nam porajala, poizkušali najti tudi v skupinah, ki so nam predstavljale nekakšno uskovniško družino. Prav vsaka izmed teh družin je vsak dan naredila nekaj za celotno uskovniško zasedbo: zbudila in raznašala pošto, pripravila mize za obroke, pomagala kuharju, pripravila mašo in skrbela za molitve pred obroki in spanjem, zadnja pa nas je sprostila z veselim večerom.

S težkim srcem smo se poslovili od ljudi, s katerimi smo preživeli tako lep teden, ki so nas naučili, da smo poklicani v življenje, vsak izmed nas pa je poklican tudi v nekaj svojega. Naučili so nas, kako služiti tako drug drugemu kot tudi sebi, da se moramo na pot odpraviti odprtega srca in z nasmehom na obrazu, da živimo v skupnosti, kjer več kot damo, več dobimo, in nazadnje, da se moramo veseliti in to prav za vsako od zgoraj naštetih tem. In nazadnje to živeti tudi v dolini ... Zakaj? Ker nas BRIGA.

Glasbene delavnice ■ V Marijanišču na Opčinah sta v prvi polovici julija potekala tedna glasbenih delavnic, ki se jih je skupno udeležilo skoraj 60 otrok pod vodstvom Metoda Ogorevca in animatorjev. Ustvarili so svoja glasbila: tolkala in shker-je (jajčka), se učili novih bansov ter ustvarjali svoje pesmi. Posvetili so se tudi afriški glasbi in ritmom črne celine. Delavnice so vsakokrat zaključili z nastopom. Zahvala gre staršem, ki so pripeljali otroke, otrokom samim, ki so z navdušenjem pokazali svojo ustvarjalnost, ter animatorjem, ki so se v celoti vživeli v dogajanje.

Zlati jubilej ■ 50 let zaobljub sta v družbi Hčera Marije Pomočnice slavili s. Bernardka Gerič in s. Milena Zadravec. S. Bernardka je obnovila zaobljube in se Bogu in Mariji zahvalila za neštete milosti ob zaključku duhovnih vaj na Bledu, 28. julija. S. Milena pa je to storila v svojem misijonskem navdušenju in gorečnosti v Jordaniji, kjer s svojo besedo, še bolj pa s svojim zgledom, drugim priča o Jezusu, ki jo zvesto spremlja in je neprekosljiv v ljubezni.

Oratorij v SMC Celje ■ V Don Boskovem centru Celje je oratorij potekal v dveh tednih, in sicer od 1. do 12. julija. Prvi teden je bilo na oratoriju nekaj čez 80 otrok in 22 animatorjev, drugi teden pa nekaj čez 90 otrok in 29 animatorjev. Pester sestav otrok (iz več kot 16 različnih župnij) in animatorjev (iz več kot 10 župnij) nas je držal budne in polne pričakovanja kljub utrujenosti. Animacijsko vlogo so dobro opravili animatorji pod vodstvom voditeljev Mitje in Anite. Prav vsak je lahko doživel izkušnjo vseživljenjskega učenja z napetostmi, razočaranji in lepimi ter plemenitimi stvarmi tako v odnosih kot tudi v doživetjih.

Morski užitki ■ Poletno dogajanje SMC Maribor smo sredi julija preselili na morje v Ankaran. Tako smo do morja imeli le nekaj korakov in neskončno možnosti za športne igre. Teden smo izkoristili za raziskovanje obale. Kopali smo se tudi na Debelem rtiču in v t. i. policijskem kampu. Seveda ni šlo brez odkrivanja podvodnega sveta, srečanja z meduzo, nabiranja školjk, obmetavanja z morkim peskom in travo, tunkanja ... Večeri pa so bili namenjeni plesu, petju in družabnim igram, nogometu in odbojki. Veliko je bilo smeha in zabave. Tokratno morje je posebej zaznamovala družabna igra s kartami Ligretto. Dodobra smo se naučili šteti do 10 in se izurili v pozornosti in hitrosti. V petih dneh so se spletla nova prijateljstva in simpatije, nabralo se je veliko lepih trenutkov.

Urejanje koče na Uskovnici ■ Koča na Uskovnici je štiri desetletja gostila mlade in mlade po srcu, ki so v tem koščku raja pod Triglavom nabirali duhovne moči v tišini in sožitju z naravo in Bogom. Pred enim letom je požar uničil uskovniško idilo in preprečil bivanje v hiši. 29. julija 2019 je Upravna enota Radovljica izdala dovoljenje za objekt daljšega obstoja in s tem uporabno dovoljenje za obe stavbi, kočo in kapelo. To je bil vzrok, da se nas je na pobudo Salezijanskega inšpektorata, ki je lastnik koče, upravitelja Janeza Krnca in pod vodstvom Toneta Cvetka zbralo 33 čistilcev in čistilk, ki smo sanirali veliko jedilnico, ki jo je požar najbolj prizadel, popravili električno napeljavo, očistili od saj zamazane prostore v hiši, pospravili spodnjo hišo pod kapelo in deloma tudi okolico koče. Za uspešno opravljeno delo smo se na koncu Bogu zahvalili z mašo, ki jo je daroval salezijanski inšpektor mag. Marko Košnik. Do

Zakonski jubilanti ■ 15. septembra se je v Cerknici zbralo 14 parov ob praznovanju župnijskega dneva. Ob somaševanju je sveto mašo daroval župnik Milan Kavčnik. Ob koncu svete maše so jubilanti prejeli medeno srce, ki so ga spekle in okrasile pridne roke. Za prijetno glasbo so poskrbeli mladi. Na stojnicah so se predstavile skupine, ki delujejo v okviru SMC. Vsa pohvala mladim, da s skrbnim delom in mladostnim žarom privabijo nove člane. *Marja Lončar, foto Jože Žnidaršič*

Prve zaobljube s. Andreje Žiher ■ Letos smo se 6. avgusta veselili prvih zaobljub s. Andreje Žiher, ki jih je skupaj z drugimi sestrami, s katerimi je živela v času noviciata, izpovedala v Rimu. Za geslo so si izbrale misel »S Kristusom postajati 'kruh' za brate in sestre.« Na slovesnost se je odpravilo zastopstvo sester iz Slovenije in Hrvaške ter seveda domači. V domači inšpektoriji smo s. Andrejo pozdravile na našem letnem srečanju zadnjega avgusta.

naslednjega šolskega leta je na Uskovnici v načrtu še prekritje strehe, sanacija kuhinje, jedilnice in sanitarij. Čaka nas še veliko dela, predno bo koča dobila še sanitarno in požarno dovoljenje in bo spet lahko služila svojemu namenu – duhovni poglobitvi in prenovi ter sprostivni in prijateljskemu druženju. *Neda Cvetko, foto Janja Mihelčič*

Dnevni center Skala ■ Skala 18. septembra je na Kodeljevem odprl vrata Dnevni center Skala, dolgo pričakovani in v velikem upanju, da bo Gospod poslal mlade v naš 'novonastali' dnevni center. Po letih delovanja na Fužinah je v naših prostorih. Tako smo zaorali na novo in to na Kodeljevem. Prepričani smo, da če bomo zvesti svojemu salezijanskemu poslanstvu, tudi Gospod ne bo pozabil na nas in bo poslal svoj blagoslov. Tega blagoslova smo bili deležni že prvi dan, ko smo pričakovali, da bo na naša vrata potrkal samo kakšen otrok, in glej, Gospod jih je pripeljal veliko več. *Vilmos Svarc sdb*

Vstop v stoto leto življenja ■ Dan pred praznikom Marijinega vnebovzetja je v stoto leto življenja stopil salezijanec brat Janez Ambrožič. 99. rojstni dan je praznoval v skupnosti na Trsteniku, kjer mu je voščilo v imenu vseh sobratov inšpektorije izrekel tudi inšpektor Marko Košnik. Prve zaobljube je naredil na gradu Škrljevo 1941. Leta 1945 je odšel v Argentino, na Rakovnik pa se je vrnil 1967. Skrbel je za rakovniško tiskarno, tiskanje rakovniških knjižic in pošto. Leta 2014 se je preselil na Trstenik. Vedno je gojil občudovanja vredno osebno disciplino in red, ki ju ohranja še danes.

Skalin tabor za mlajše ■ Pet dni taborjenja ob Kolpi v soncu, dežju, grmenju, veselju, igrah in druženju s prijatelji nas je zagotovo obogatilo, dalo novih izkušenj in preizkušenj, lepih trenutkov, pogovorov ob reševanju konfliktov, potrpežljivosti za delo po skupinah in učenju novih stvari. Odkrivali smo vrednote pravega prijateljstva, pomembnosti družine, svoje talente. Če nas je ob večerih grel ogenj, nas je čez dan hladilo kopanje v sveži Kolpi. Za nas ni bila nikoli premrzla. Teden je minil teden, kot bi trenil z očesom, in pospravljali smo svoje stvari v kovčke. Z lepimi spomini in novimi prijateljstvi smo odšli vsak na svoj konec.

Srečanje ob uskovniški koči ■ Na zadnjo nedeljo v avgustu se je ob uskovniški koči zbralo lepo število nekdanjih uskovničarjev, njihovih družin in veliko mladih. Sveto mašo je vodil salezijanski inšpektor Marko Košnik, po njej pa je kratko orisal zgodovino koč. Janez Krnc je predstavil načrte obnove in vizijo za prihodnost. Ta del programa smo zaključili s skupnim razmišljanjem in pogovorom o tem, kako za prepotrebno obnovo pridobiti potrebna sredstva. Med udeleženci je bilo čutiti veliko naklonjenosti in želje po pomoči.

Dijaški dom Rakovnik ■ Z novim šolskim letom se je v dom vselilo 18 novih dijakov in dijakinj. Za večino je to prva izkušnja selitve od doma, nove šole, spoznavanje novih prijateljev, učiteljev in vzgojiteljev. V tem šolskem letu v domu prebiva 37 dijakov in dijakinj, zanje pa bodo skrbeli vzgojitelji Mateja, Nejc in salezijanec Gregor. Ob sprejemu so v kratkem programu novi dijaki pogumno in z zaupanjem vsejali majhno seme v skupni lonec, ki predstavlja dijaški dom. Dijake in starše je nagovoril ravnatelj salezijanskega zavoda na Rakovniku mag. Marjan Lamovšek, vzgojitelji pa so predstavili, kako bo potekalo življenje v domu, in jim razkazali pestrost dejavnosti rakovniške ustanove.

Inšpektorialno srečanje HMP ■ Zadnji avgustovski dan smo se sestre slovensko-hrvaške inšpektorije zbrale na Bledu, da bi krepile vezi z Gospodom in med seboj v luči predloga novega inšpektorialnega načrta. O tem smo podrobneje razmišljale v osebni delu, v manjših skupinah in skupnem plenumu. S. Mojca nas je spodbudila, naj živimo identiteto hčera Marije Pomočnice, ki je prepoznavna v marijanskih potezah znotraj salezijanske družine in seveda v preventivnem sistemu. Razveselile smo se navzočnosti misijonarke s. Metke Kastelic in z veseljem pozdravile s. Andrejo Žiher, našo najmlajšo sestro. Vse, kar

smo živele in si podelile čez dan, smo položile na oltar med sveto mašo, ki jo je daroval salezijanec Vinko Cingerle.

Romanje k don Bosku ■ Sredi avgusta se je majhna gruča mladih odpravila na romanje k don Bosku in Mariji Pomočnici kristjanov. Spoznavali so don Boskove kraje in mu 'osebno' voščili ob njegovem rojstnem dnevu na Colle Don Bosco. Mladi so se vrnili hvaležni za čudovito izkušnjo don Boskovega duha.

Poletje v Veržeu ■ V Marijanišču in Centru DUO so vse poletje potekali programi, ki so jih izvajali salezijanci in sodelavci. Mnogi so tu našli primeren prostor za svoje programe: oratorij za družine, ustvarjalni kamp, skupnost Emanuel, župnijski oratorij, družine skupnosti Družina in življenje, družine Kolpingovega združenja, duhovne vaje po geštalt metodi. Za vrhunec in neke vrste zaključek poletne sezone pa so ob koncu meseca avgusta gostili festival argentinskega tanga z udeleženci iz vse Evrope in drugih celin.

Večne zaobljube HMP ■ Na mali šmaren, 8. septembra popoldne, je s. Barbara Močenik izrekla: »Da, Gospod, za vedno!« Njena domača župnija Šentvid pri Grobelnem je z velikim veseljem in prizadevanjem vseh gostila slavlje večnih zaobljub rojakinje. Slovesno somaševanje je vodil salezijanski inšpektor Marko Košnik. V cerkvi in okrog

nje so bogoslužju v zbranosti in hvaležnosti prisostvovala sosesre, starši, sorodniki, mladi, člani salezijanske družine, župljani ter prijatelji od blizu in daleč. Praznično vzdušje se je nadaljevalo na Močeniškovi domačiji v Bodrežu, kjer smo se veselili ob s. Barbari, ki se je zavezala živeti za Boga in za mlade do zadnjega diha.

Srečanje bivših salezijanskih gojencev ■ 24. avgusta je v Limbušu pri Mariboru potekalo srečanje bivših gojencev društva Don Bosko. Začeli so z vzhodno liturgijo sv. Janeza Zlatoustega, ki jo je vodil o. Mihajlo J. Hardi. Sledil je občni zbor in podelitev priznanj Feliksu Golobu, Mihajlu J. Hardiju, Jožetu Cerovšku in Petru Simončiču. Prisotni so bili Blaž Zanjkovič, Štefan Pozderek, Štefan Lenarčič in Jožef Tivadar. Janez Flac, direktor Benediktinskega dvora, in prior administrator samostana, Edmund Wagenhofer, sta predstavila samostansko hišo in delo. *Štefan Škafar*

Srečanje evropskih inšpektorik ■ Na Bledu se je od 14. do 18. septembra odvijalo srečanje evropskih inšpektorik. Na to srečanje je prišla tudi vrhovna predstojnica, mati Yvonne Reungoat, in še nekaj sester iz vrhovnega sveta iz Rima. Pogovarjale in razmišljale so o novih potrebah v Evropi, o zna-

menjih časa in vse to polagale v molitev in klicale Svetega Duha. Večina inšpektorik je po srečanju nadaljevala duhovne vaje, ki jih je vodil mehiški salezijanec Jose Luis Plascencia. Z njimi je ostala tudi mati Yvonne. Duhovne vaje so se zaključile v sredo, 25. septembra.

Poletje v Sevnici ■ Animatorji v SMC-ju so vsak delovni dan letošnjih počitnic poskrbeli za kvalitetno preživljanje prostega časa otrok in mladih iz Sevnice in okolice. Prva dva julijska tedna je potekal oratorij z vsem, kar sodi zraven: kateheze, delavnice, igre, izleti, sveta maša. Po končanem oratoriju pa je vse do konca počitnic potekalo varstvo otrok. Tudi tu ni bilo nikoli dolgčas. V SMC-ju že vrsto let organizirajo poletne počitniške programe. Otroški nasmehi in vsako leto večja udeležba dajejo animatorjem zagon, da bodo še naprej delali po svojih najboljših močeh.

Camerata Laibach ■ Na praznik Marijinega rojstva je svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku gostilo komorni godalni orkester Camerata Laibach, ki ni mlad samo po ustanovitvi, temveč tudi po mladosti svojih članov. Orkester sestavljajo dijaki in študentje glasbe pod vodstvom prof. Aleksandre Čano Muharemović. Bogat program koncerta je bil sestavljen iz različnih glasbenih obdobij; od baroka, klasike, romantike do del sodobnih domačih in tujih skladateljev.

»Ne dajte Bogu miru!«

»Sklepamo škofijski postopek za beatifikacijo Božjega služabnika Andreja Majcna,« je ob koncu slavnostne seje, ki je potekala 27. septembra v župnijskem pastoralnem domu na Rakovniku, v navzočnosti kakih 50 gostov spregovoril ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore in nadaljeval: »Ne dajte Bogu miru, da bodo imeli v Rimu čimveč dela! Obračajte se nanj na priprošnjo Andreja Majcna, prosite ga in se zatekajte k Božji pomoči.«

Jurčakova dvorana v rotundi župnijskega doma je bila skoraj premajhna za številne goste in gradivo o Andreju Majcnu; zbrano, urejeno in pripravljeno za sklepno dejanje v škofijskem postopku za priznanje svetosti Božjega služabnika. Poleg članov sodnega zbora, ki so jo sestavljali ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore, g. Anton Rojc, p. Leopold Grčar, vicepostulator dr. Alojzij Slavko Snoj in notar dr. Tadej Stegu, so se zaključne seje udeležili še člani škofijske zgodovinske in teološke komisije, sobratje salezijanci z inšpektorjem Markom Košnikom, sestre salezijanke z inšpektorico Mojco Šimenc, vrhovni postulator salezijanske družbe Pierluigi Cameroni in sodelavka Lodovica Zanet, gostje iz Vietnama s škofom msgr. Petrom Nguyen Van Đejem, Majcnovim gojencem, člani salezijanske družine, župljani Rakovnika in dobrotniki.

Na slavnostni seji je navzoče najprej pozdravil vicepostulator dr. Alojzij Slavko Snoj. Člani so izpovedali prisego, sledil pa je uraden podpis zaključnih dokumentov in spremnih pisem, ki so jih vložili k zbranemu in overjenemu gradivu. Škatle z gradivom so nato še zapečatili. Dokumentacija o življenju in delu Andreja Majcna je tako pripravljena za predajo na vatikansko Kongregacijo za zadeve svetnikov. S tem se je formalno zaključil škofijski postopek, seveda pa smo vsi povabljeni k širjenju poznavanja Božjega služabnika Andreja Majcna in k molitvi, da bi ga Cerkev čimprej prepoznala kot priprošnjika pri Bogu.

Capljaj sem

Letošnja Majcnova nedelja na Rakovniku je bila še posebej slovesna. Poleg obeležitve 20. obletnice smrti Božjega služabnika Andreja Majcna se je sklenili tudi škofijski postopek za priznanje svetosti slovenskega salezijanskega misijonarja.

Dopoldne so se v velikem številu zbrali člani salezijanske družine in prisluhnili trem pomenljivim gostom. Vrhovni postulator salezijanske družbe Pierluigi Cameroni je navzočim predstavil Andreja Majcna skozi štiri datume, ki so zaznamovali njegovo življenje: rojstni datum, datum krsta, duhovniškega posvečenja in podelitve misijonskega križa. Ob njih je ovrednotil Božji poseg in Majcnov odgovor na ta klic.

Sodelavka v salezijanski postulatori, Lodovica Zanet, je predstavila Majcnove zapise, ki jih ni malo. Razdelila jih je v dve, na videz nasprotujoči si skupini: Majcnovi duhovni dnevniki in premišljevanja razodevajo njegov skrb

po stopinjah svetnikov

za lastno dušo in vest, zgodovinski zapisi njegovega delovanja pa so mu prinesli nemalo trpljenja in nerazumevanja, saj mnogi v njih niso brali Božje zgodovine, temveč videli le Majcnovo samohvalo.

S. Brigita Zelič, HMP, pa je presenetila z izvirnimi spomini na »revčka Andrejčka« in opisala moč njegove priprošnje, po kateri jo je Bog ozdravil skorajšnje slepote.

Dragi bratje salezijanci, dovolite Božjemu služabniku, vašemu bratu Andreju Majcnu, da bo zakristan vaših src. Tako bo skrbel tudi za vašo svetost, za vaše Božje otroštvo, ki ga boste živeli po očenašu, in po Mariji boste prišli k ljubljenemu očetu.

NADŠKOF STANISLAV ZORE

Po popoldanski molitvi na Majcnovem grobu na ljubljanskih Žalah se je svetišče Marije Pomočnice dodobra napolnilo z verniki, s člani salezijanske družine, salezijanci duhovniki, z gosti iz Vietnama, s škofoma Petrom Nguyenom Van Dejem, Majcnovim gojencem, in Petrom Štumpfom, ter z glavnim mašnikom ljubljanskim nadškofom Stanislavom Zoretom.

V pridigi je nadškof črpal prav iz Majcnovih duhovnih dnevnikov. Poudaril je njegovo zatekanje k Mariji Pomočnici tako v daljnih misijonih kot doma

na Rakovniku. Še posebej pa je, po njegovem mnenju, sobratom salezijancem položil na srce najlepšo Majcnovo misel: »Dobrega pastirja prosi, da bi znal biti zakristan src salezijancev.«

Povezani z Valdocom

Navzoč sem v baziliki Marije Pomočnice v Valdoccu na podelitvi misijskih križev 150. jubilejne odprave salezijanskih misijonarjev iz rok vrhovnega predstojnika Angela Fernándeza Artimeja. Med petdesetimi, po večini mladimi, salezijanskimi misijonarji z vseh koncev sveta (le peščica Evropejcev) je največ, kar sedem misijonarjev, iz trenutno najbolj cvetoče salezijanske inšpektorije Vietnam. Spomin mi takoj uide čez vzhodno mejo, v Ljubljano, kjer se prav danes zaključuje škofijski postopek za priznanje svetosti Andreja Majcna, slovenskega salezijanskega misijonarja, duhovnika, spovednika in v prvi vrsti salezijanca, ki je deloval na Kitajskem in v Vietnamu, »vietnamskega don Boska«, ki ga je Bog uporabil za svoje veličastno apostolsko delo. Z njegovo pomočjo so na Daljnem vzhodu vzklili toliko duhovni poklici, da lahko danes ta inšpektorija pošilja misijonarje, tudi na staro celino. Mladi misijonarji prihajajo v Albanijo, na Kosovo, v Veliko Britanijo. Torej, en velik BOGU HVALA zanj in za njegovo voljo slediti le Njemu, da imamo lahko zdaj Slovenci še en velik zgled svetosti!

SALEZIJSKI NOVINEC DOMEN

NAJDALJŠI ORATORIJ

Julija je na Rakovniku v Ljubljani potekal štiritedenski oratorij. Z junakom letošnje teme Petrom Klepcem smo odkrivali moč, ki jo ima vsak izmed nas, in kako to moč uporabiti za dobro.

Oratorijski dan se je pričel z dramsko igro, pri kateri smo vsak dan sledili življenju in dogodivščinam Petra Klepca. Še posebej so nas navdušili Tataři in Povodni mož. Sledila je molitev, nato pa kateheze, pri katerih smo se pogovarjali o talentih, samozavesti, medvrstniškem nasilju, iznajdljivosti, skušnjavah, dobroti in skupnosti. Po katehezah so bile delavnice, v katerih smo plesali, žgali v les s pirografi, programirali, izdelovali rakete, balinali, se učili preživeti v naravi, vadili improvizacijo, naredili vrtno pohištvo iz palet, kuhali, sabljali in spoznavali različne športe.

Vsak četrtek smo napolnili rakovniško cerkev in v njej imeli oratorijsko mašo. Popoldnevi so bili tudi pestri. Ob ponedeljkih in petkih smo imeli veliko igro, ob torkih in četrtek pa smo se hladili in plavali na bazenu na Kodeljevem. Kadar nam vreme ni bilo naklonjeno, smo odšli v kino in si tako pogledali Svet igrača 4 ter Skrivno življenje hišnih ljubljencev 2. Ob sredah so nas zabavali gasilci, čarovnik Mare Čare, napihljivi gradovi in živalski vrt, ogledali pa smo si tudi zvonik rakovniške cerkve in občudovali največji zvon.

Tako nam je čas kar prehitro minil in že odštevamo dneve do novih počitnic in novih dogodivščin.

Nina, SMC Rakovnik; foto Primož Padar

ŽELIMELJSKI VELIKANI

Velikan ni tisti, ki je velike postave, pač pa nekdo, ki premore biti velik v dobroti, veri in zaupanju. To je bila glavna misel letošnjih poletnih programov v Želimljah. Kar 260 mladih in 50 animatorjev je prvi del svojih poletnih počitnic preživelo na že tradicionalnih terminih duhovnih vaj. Takoj po koncu pouka smo začeli s prvim štiridnevnim terminom za otroke od 4. do 7. razreda, sledili so starejši osnovnošolci in nato srednješolci.

Osrednja tema je sledila filmu Soočenje z Velikani, kjer je ekipa ameriškega nogometa Orli spremenila svoje razmišljanje in vse svoje dosežke in poraze izročala Bogu. Vse v ekipi se je spremenilo: odnosi, število zmag, povezanost z Bogom in vzdušje. Iz filma smo izluščili kateheze o molitvi, vztrajnosti in občestvenosti. Vsak dan smo imeli sveto mašo, enkrat na termin izlet in sveto spoved, manjkale niso nočne in vodne igre ter popoldanske športne dejavnosti. En večer smo molili pod zvezdami, drugič pred Jezusom in ločeno po sobah. Sklep vsakih duhovnih vaj pa je bil: »Se vidimo na naslednjem terminu!« Se vidimo v adventnem času.

Gašper M. Otrin SDB

SAVIO KAMP

V objemu mogočnih pohorskih gozdov smo se tudi letošnjega avgusta zbrali ministranti na že štirinajstem Savio kampu v organizaciji salezijske mladinske pastorale. Preko šestdeset ministrantov, animatorji in voditelji smo bili od 10. do 14. avgusta povezani v eno veliko skupnost. Posebno smo bili veseli, da so se ministrantom iz vseh slovenskih škofij pridružili tudi štirje ministranti iz Podgorice v Črni gori. Ne samo različni dialekti, bogatila nas je drugačnost in različnost in vse to prispeva k rasti vsakega posameznika.

Letos nas je spremljal film Soočenje z Velikani, v katerem smo preko katehez odkrivali pomen skupnosti, molitve in vztrajnosti. Ker je kamp namenjen fantom, ni manjkalo večernih in nočnih iger v gozdu, šli smo na pohod na Areh in se kopali v avstrijski Lipnici. Kurili smo ognje in skozi cel teden tekmovali v športnih disciplinah na Saviadi ter ocenjevali urejenost sob. Med vse aktivnosti smo vpletali duhovno noto, maševali na grobišču povojnih pobojev na Arehu, častili Najsvejtejši, peli, se zahvaljevali in očistili srca pri sveti spovedi. Zadnji dan smo si ogledali vojašnico v Mariboru, prečesali orožarno in sedli v Patrio. Srečali smo se tudi z vojaškim vikarjem p. Vitom Muhičem, ki nam je pokazal kapelo v vojašnici in predstavil svoje delo.

Za sklep naših dni smo podelili nagrade najboljšim v Saviadi in se poslovili do prihodnjega leta, ko bomo obhajali petnajsto obletnico in nas bo zato Savio kamp popeljal tudi v Italijo po poteh sv. Dominika Savia.

Voditelj Gašper

MOJ PRVI ANIMATLON

Na deževno soboto smo se 7. septembra zjutraj iz Celja odpravili v Želimlje, kjer smo vsi veselo pričakovali nore dogodivščine Animatlona.

Na Animatlon sem šel prvič in sem se ga zelo veselil. Takoj ko smo prišli, smo sodelovali pri sveti maši, ki jo je daroval Boštjan Jamnik. Po sveti maši smo se odpravili na poligon, kjer smo bili prvi na vrsti. Vmes smo si namenili kakšno vzpodbudno besedo in hiteli po premočeni travi do prvih ovir.

Spopadali smo se z različnimi ovirami; od premikanja avta do plazenja po blatu. Sledilo je skakanje v vrečah in tudi »gazenje« v zelo mrzli reki ni manjkalo.

Vso pot smo se spodbujali in ko smo le prišli do cilja, smo prejeli priznanje za opravljen Animatlon 2019. Nato nas je pričakala mrzla gasilska cev za naša blatna oblačila. Sledilo je toplo kosilo, ki je bilo po napornem dnevu zelo okusno, in druženje za animatorje. Lahko smo igrali odbojko, plesali in še kaj zanimivega. Ob koncu smo vse lepo pospravili in se utrujenih, a veselih obrazov odpravili domov.

Žan, SMC Celje; foto Tadej Velenšek

»POČITEK BO V NEBESIH«

s. ANGELA DOBOVŠEK, hči Marije Pomočnice

S. MILENA DERLINK, HMP
POVZETO PO FACCIAO MEMORIA
FOTO ARHIV HMP

Njena družina je bila zelo številna in jo je zato k sebi vzela teta, ko je imela Angela komaj štiri leta. Teta je bila dobra kristjanka in jo je lepo vzgajala. Angela je bila zelo ubogljiva deklica. Bila je slabotnega zdravja, vendar se je zelo rada igrala. Po končani igri je svoje prijateljice vselej povabila, da so zapele še kakšno Marijino pesem, saj je tudi Marijo imela zelo rada. Tetina hiša je bila tik ob cerkvi in Angela je rada zahajala tja in molila, Mariji je prinašala vedno sveže rože.

Ne vemo, kako se je odločila za vstop v družbo hčera Marije Pomočnice. Predvideva se, da je spoznala salezijance, ki so bili v Sloveniji že dobrih 20 let. Tako je leta 1923 s skupinico slovenskih deklet odpotovala v Italijo in v Nizzi začela z redovno vzgojo. Leta 1925 je že izpovedala prve zaobljube skupaj z drugimi petimi Slovenkami. Kot novinke se jo spominjajo, da je bila vedno dobre volje, ubogljiva, natančna pri svojih dolžnostih, pa tudi požrtvovalna. Bila je preprosta, ponižna in odkritosrčna. Zнала se je veseliti z veselimi in trpeti z žalostnimi. Ko je bil čas za tišino, je znala molčati in ostajati v zbranosti, ko pa je bil čas pogovora, je vse obogatila s svojimi razmišljanji iz premišljevanja ali z duhovnimi mislimi od lahke noči. Nikoli ni govorila o sebi ali o svoji zgodovini. Imela je sposobnost, da je pozabljala nase. To izpričuje tudi, da ko ni govorila z drugimi, se je

v srcu pogovarjala z Bogom. Tudi s svojim lepim glasom se ni ponašala. Pela je samo v Božjo slavo in Mariji v čast, ki jo je imela zelo rada.

Po zaobljubah so jo poslali v Neapelj, kjer so tisto leto odprli študentski dom. Ravnateljica se je spominja kot odlične sestre, natančne, ponižne, ubogljive. Razodevala je živo vero, saj je vse izročala Bogu, tudi svoje trpljenje, in bila pripravljena v vsem sprejemati njegovo voljo. Evharistični Jezus je bil njeno vse: življenje in veselje njenega srca. Bila je zakristana in pomočnica asistentinji deklet, predvsem v tem, da je dekleta spremljala v šolo. Vedno je bila pripravljena za kakršno koli delo. Sestre se je spominjajo, da je bila prva v darovanju in zadnja v iskanju zadoščenj. Bila je neutrudna in je govorila: »Počitek bo v nebesih.« O njej so govorili, da je angel ne le po imenu, temveč bolj po obnašanju. Ko je naletela na kakšen kontrast, je bila previdna in svoje vtise podelila le z ravnateljico. V vsaki preizkušnji se je znala izročiti Bogu, tudi ko so jo zadela kakšna nerazumevanja in obsodbe. Govorila je: »Vse zate, Jezus.« Z njenega obraza je še naprej žarel smehljaj. Na splošno so jo imeli zelo radi, tudi dekleta, in so bila rada v njeni družbi. Sama je imela precej dela, da jih je navadila na red in bonton. Vsepovsod so puščala nered in hkrati pričakovala, da bodo našla urejeno. Potrpežljiva s. Angela, tiha in mirna, je vse lepo uredila. Z nasmehom je sprejemala dekleta, ki so ob različnih urah prihajala k obrokom zaradi različnih urnikov v šolah. Čeprav je bila utrujena, tega ni pokazala, ampak je bila vedno krotka in uslužna. Ko je ravnateljica potrebovala kakšno posebno milost, se je obrnila na s. Angelo in bila je prepričana, da jo bo ona izprosila. Malo je govorila in veliko delala.

Leta 1933 je bila po osmih letih iz Neaplja poslana v Bova Marina na Kalabrijo na jugu

S. Angela Dobovšek se je rodila 10. 4. 1903 v Boštanju. Prve zaobljube je naredila 5. 8. 1925 v Nizzi Monferrato, večne pa 5. 8. 1931 v Neaplju. Umrla je 6. 9. 1940 v Roppolo Castellu (Turin).

Italije. Tu je bila zakristana, perica in kuharica. Čeprav ji kuhinja ni bila tuja, ni poznala navad teh krajev. Ponižno je prosila nasvete, da bi ugodila vsem. Svoje delo je opravljala z največjo skrbnostjo in z nenehno vedrino. Tam je bilo tudi precej deklic sirot, ki jim je posvečala posebno pozornost. Pogosto je šla z njimi na sprehod, kamor so želele. Čeprav je bilo to zelo naporno, ni pokazala utrujenosti. Je pa res, da ji je to povzročalo glavobol in slabost, zaradi česar ni mogla zaužiti hrane. Vse to so bile zanjo priložnosti, da je vanje polagala mnoge namene in jih prinašala Jezusu.

Njeno zdravje je postajalo vedno bolj zaskrbljujoče, zato so jo leta 1936 poslali na sever Italije v Vittorio Veneto. Tudi tu je bila poleg mnogih drugih opravil predvsem kuharica. Toda moči so vedno bolj pojemale. Fizično in moralno je trpela, ker ni več zmogla delati, kot bi želela. Tolažbo je našla pri Jezusu. Govorila je: »Kako smo lahko vesele, da imamo Jezusa v svoji hiši.« Trpela je tudi zaradi razmer v svoji domovini. Postajala je vedno bolj blede, kar je naznanjalo, da ji zdravje peša. In naposled so jo poslali v hišo za bolne sestre v Roppolo Castello. Tudi tam je bila tiha, ljubezniva, pobožna ...

Njena občutljivost je postajala še bolj pozorna. Nikoli ni zahtevala od drugih to, kar je zahtevala od sebe. Nekoč je zaupala: »Čeprav me hrup ob zapiranju in odpiranju vrat moti vse do bolečine, želim, da moje sestre ne bi trpele zaradi mene. Trudim se biti pozorna, da ne bi povzročala hrupa.« Kot poročajo priče, je s. Angela hodila zelo tiho in delovala mirno, da je nisi zaznal.

Vedno je pripravila kaj lepega za praznike. Posebej vesela je bila, če je lahko pomagala v zakristiji lepo urediti kapelo. Bogastvo njene duše razodeva tudi pismo, ki ga je napisala neki sestri:

Trpljenje nam odpira vedno nova obzorja. Duše, ki se želijo vedno bolj približati Bogu, so tega vesele, saj se zavedajo, da jih Gospod hoče vedno bolj pritegniti k sebi, prav na ta način. Zato se vedno zahvaljujem Bogu in vsak dan poljubim njegov križ. Veselje v srcu ostaja, tudi če so se zunanje okoliščine spremenile, saj lahko še vedno slavim Gospoda, kjer in kakor on želi ...

Tudi ravnateljica te skupnosti piše o njej, da je po značaju boječa in zelo ponižna, vendar ima globoko pobožnost. Dan preživlja v tišini in zbranosti, pri razvedrilu pa je vesela. Z veseljem obiskuje bolnice, ki ne morejo iz postelje, in jih dviga s svojo prijazno in vedro besedo. Tudi inšpektorici se zahvaljuje za vse, kar je prejela od Družbe, tako v času, ko je bila zdrava, kot v času bolezni. Zaveda se, da bo samo v nebesih spoznala, koliko duhovne koristi je prejela. Inšpektorici se zahvali tudi za vse, kar je naredila za njeno domovino, Slovenijo (takrat še Jugoslavijo), saj so se malo prej prve sestre vrnile v domovino. Pove, da ji ni bilo dano, da bi se tudi sama vrnila, toda to je vedro darovala Bogu in obljublja, da bo iz nebes pomagala še bolj kot bi lahko na zemlji.

Pred smrtjo je prosila in je pri polni zavesti sprejela zakramente. Nato je mirno izdihnila. Prepričani smo, da Gospod ni razočaral te svoje zveste neveste, ki mu je vse zaupala in izročila in ki je v življenju vedno ponižno, z veseljem in velikodušno služila drugim. Ohranila je ponižnost srca in prepričanje, da je vse, kar smo in imamo, samo Božji dar. ■

»O, ANDREJ MAJCEN – SVETNIK!«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Naš profesor in dekan na Salezijanski papeški univerzi v Rimu, sobrat Miran Sajovic, že več let na Kitajskem vodi poletne tečaje latinščine, študenti od tam pa prihajajo tudi na študij v Rim. Letošnje poletje je vodil tečaj v Hong Kongu. Ko je tam obiskal salezijansko skupnost, je srečal starega sobrata s hoduljo, ki je poznal gospoda Majcna, in mu povedal, da je iz Slovenije. »O, Andrej Majcen – svetnik!« je vzkliknil. To je vse, kar je še vedel o njem. Je malo ali veliko? Sami presodite.

VDon Bosku letos predstavljamo lik Božjega služabnika, kakršnega rišejo pred nami pisma, ki so jih drugi pisali njemu. Teh je zelo veliko, samo vietnamskih je nad 1300. Ali so mu kdaj pisali tudi predstojniki, ki razen listov pokorščine sicer sobratom bolj redko pišejo? Povejmo takoj, da je v Majcnovih mapah ohranjenih 11 pisem škofov, 17 pisem salezijanskih inšpektorjev in 60 pisem članov vrhovnega sveta, od tega je največ – 25 pisem, ki mu jih je pisal vrhovni predstojnik Egidij Viganò; že to kaže, kako ga je cenil.

»Zdaj pa se malo odpočijte, potem pa mi boste povedali vašo zamisel za bližnjo prihodnost,« mu piše (19. 8. 1976) vrhovni predstojnik Alojzij Ricieri in mu pošilja bratski pozdrav takoj po »osvoboditvi« – kakor pravi prisilnemu izhodu iz Vietnama. To je bilo pravzaprav že tretje Majcnovo izgnanstvo. A misijonar Majcen je odločen, da ostane v misijonih. Svetujejo mu Formozo (Taivan) zaradi mandarinske kitajščine, ki jo je prej dobro znal. Predstojniki ga začno nagovarjati, naj opiše svoje misijonsko življenje in delo. »Upam, da nam boste napisali lepo zgodovino naše [salezijanske] navzočnosti v Vietnamu,« mu piše Bernard Tohill, svetovalec za misijone (5. 2. 1978). Želja predstojnikov je za Majcna ukaz.

Po priporočilu domačih predstojnikov je leta 1979 Andrej Majcen ostal v Sloveniji. Misijonarjevo srce pa je še naprej bilo za misijone. Vrhovnemu vodstvu v Rimu je pošiljal novice s pomočjo pisem, ki jih je iz komunističnega Vietnama nemoteno prejemal v socialistično Jugoslavijo. »Še naprej me obveščajte,« mu piše vrhovni predstojnik Egidij Viganò (14. 10. 1984). »Pisma so dragocen dar, ki je velikega pomena za osrednji arhiv naše Družbe« (9. 11. 1984). Vedno znova ga spodbuja: »Nadaljujte s pisanjem spominov! So nadvse pomembni za prihodnost.« (23. 1. 1987) Ko se je vrhovni predstojnik vrnil z obiska na Kitajskem, kamor je mogel le

Andrej Majcen z vrhovnim predstojnikom salezijancev Egidijem Viganòjem in sestrama leta 1983.

kot turist, piše Andreju Majcnu: »Tam sem slišal govoriti toliko lepega o gospodu 'Ma i tzen'[u]. Spominjajo se vas z globoko hvaležnostjo.« (29. 8. 1987) Za trinajst zvezkov o poslanstvu na Kitajskem in v Vietnamu don Viganò čestita Majcnu in se mu zahvaljuje v več pismih. »Moja zahvala je tista s strani vse Družbe, pa ne samo vam, temveč vsem, ki so sodelovali pri tej tako pomembni pobudi: gospodu Koširju, Ciglarju, Rassigu idr.« Tudi Majcnovo zbiranje pomoči za vietnamske sobrate so predstojniki podpirali in se mu večkrat zahvaljevali. »Naj Gospod blagoslavlja vsako dobro delo, ki ga nadaljujete, ko pomagata našim sobratom.« (Viganò, 29. 8. 1984)

Gospod Viganò je končno mogel obiskati sobrate v Vietnamu. »Tam se vas vsi spominjajo in govorijo o vas: salezijanci, nekdanji gojenci, prijatelji, in to z hvaležnostjo in občudovanjem. Tam ste pustili neizbrisne sledi. Čestitam vam in se vam zahvaljujem v imenu celotne Družbe.« (10. 4. 1993)

Istega leta mu vrhovni predstojnik čestita z izbranimi besedami in vošči ob biserni maši: »Sedmi don Boskov naslednik se vam želi zahvaliti za vaše pričevanje in vam čestitati v imenu naše velike družine. Kako zanimiv in lep je potek vašega življenja. Kot mlad učitelj ste leta 1924 ob salezijanski skupnosti na Radni začutili moč don Boskove karizme in želeli postati njen nosilec ob velikem sonarodnjaku msgr. Jožefu Kerécu ...« Nato razpne celotni lok slavljenčevega bogatega misijonskega življenja (24. 5. 1993).

Z rastjo številnih domačih poklicev je prav v letu Majcnove smrti v Vietnamu zaživela samostojna salezijanska inšpektorija. Letos – ob dvajseti obletnici – pa je v »Majcnovem začetnem mestu« Hanoju zaživela že druga samostojna salezijanska delegatura.

»Vam, dragi g. Andrej, izrekam vse priznanje in hvaležnost slovenske Cerkve za dolgoletno požrtvovalno delo v misijonih na Kitajskem in v Vietnamu. Nedvomno ste eden naših največjih misijonarjev in naša Cerkev je na vas ponosna,« mu piše tedanji ljubljanski nadškof Franc Rode (21. 7. 1997). ■

Svetost se širi

1. julija so v Rimu zaprosili za začetek škofijskega postopka o priznanju svetosti s. **ROSETTE MARCHESE**, HMP.

Rodila se je v Aosti 20. oktobra 1922. Po prvih redovnih zaobljubah, leta 1941, je zaključila študij književnosti. Delovala je kot učiteljica in namestnica ravnateljice v misijonski hiši »Madre Mazzarello« v Turinu, nato pa opravljala vodstvene službe na Siciliji, v Rimu in Lombardiji. Na XVII. zboru je bila 24. oktobra 1981 v prvem krogu izvoljena za vrhovno predstojnico. Samo osem mesecev po izvolitvi so se pojavili prvi znaki levkemije. V okrožnici ob prvi obletnici izvolitve je ob sklepu pisma vsem sestram zaželela, da bi se pustile okužiti z don Boskovim »nezadržnim hrepenenjem po lepem raju«, da bi stopile na pot svetosti »z vso voljo brez vrnitve«. Mati Rosetta je svoje zemeljsko potovanje zaključila 8. marca 1984 v Rimu.

V Peruju so zaprosili za začetek škofijskega postopka o priznanju svetosti salezijanskega duhovnika **ALOJZIJA BOLLE**, ki je šestdeset let preživel med indijanskimi ljudstvi Suhar in Achuar v Ekvadorju in Peruju ter postal vzor

pristnega pričevalca posvečenega življenja, evangelizacije in inkulturacije evangelija ter salezijanske karizme. Bolla se je rodil v kraju Schio (Vicenza) 11. avgusta 1932 v globoko krščanski družini. Prve zaobljube v salezijanski družbi je izpovedal 16. avgusta 1949. Leta 1953 je odpotoval v Ekvador, kjer je končal teološki študij in postal duhovnik 28. oktobra 1959. Februarja 1984 je začel poslanstvo v apostolskem vikariatu Yurimaguas. To so bila leta osamljenosti in izoliranosti zaradi velikanskih razdalj in pomanjkanja (ter nerazumevanja) sobratov, ki bi z njim delili skupno življenje. Ne da bi opustil salezijansko in duhovniško identiteto, je prevzel identiteto Achuarjev.

NAJBOLJŠA POT

Salezijanski misijonar Anton Grm, ki deluje v Mozambiku, je letos obiskal domovino. Strnil je nekaj vtisov in informacij o svojem delu ter nam posredoval čudovit video o salezijanskem poslanstvu v tej revni afriški deželi.

Tone, v Mozambiku si že šest let. Je v tem obdobju zaznati napredek v družbi in v salezijanskem poslanstvu?

Na začetku vsem prisrčen pozdrav in Bog poplačaj za ves trud ter srečevanja ob mojem oddihu v Sloveniji, za vse dobro in predvsem za vse molitve.

V marsičem se današnji Mozambik razlikuje od tistega izpred šestih let. Vprašanje pa je, ali pri tem smemo govoriti o napredku družbe. Če bi se spustil v natančno analizo trenutnega stanja, bi lahko ugotovil, da smo v nekaterih pogledih zagotovo zakoračili napredku naproti. Pred šestimi leti si zelo težko

videl v roki povprečnega Afričana kakšen pameten telefon. Danes ga premore že večina delavske populacije. Ti novi maliki so vsepovsod in brez njih se ne da živeti (pih!) ...

Sistem šolstva se je pred tremi leti začel po samo nekajmesečni najavi temeljito spremenjati. Šolska reforma je zajela vse: osnovno, poklicno, srednje in visoko šolstvo. Obvezna osnovna šola se je s sedmih let podaljšala na devet, ukinili so poklicno triletno šolstvo in uvedli tehnično srednjo šolo (Instituto Tecnico Professional), ki traja tri leta in je progresivnega tipa – vsako leto je neodvisno, a povezano z naslednjim letnikom. Na fakultetah so ukinili nižjo stopnjo in ostaja samo licenciatura, po novem pa so potrebni še strokovni izpiti – certifikati pred opravljanjem določene odgovorne funkcije! Edina, ki po novem lahko izda katerikoli certifikat ali diplomu, je nacionalna izpitna komisija, ki pripravlja izpite vseh stopenj. Temu bi na prvi pogled lahko rekli napredek, če ... No, teh »če-jev« pa ni malo!

Ministrstvo za šolstvo se je več let pripravljalo na spremembo sistema, izvedbo pa zahteva v pol leta, kar ni realno. Ni niti enega učbenika na nobeni stopnji, čeprav so vsi programi popolnoma specifikirani. Nenazadnje

VIDEO NA YOUTUBE KANALU
DON BOSKO SLOVENIJA
Najboljša pot

CELOTEN POGOVOR NA SPLETU
WWW.DONBOSKO.SI
Najboljša pot

deluje korupcija na vsakem koraku ... To je naša realnost in z njo se soočamo vsak dan. Napredek je v tem, da ne obupavamo, ampak pristopamo k vzgojnemu delu s ciljem, da pokažemo vsakemu, posebej pa mlademu in ubogemu afriškemu človeku, pot k njegovega celovitega dostojanstvu. Mislim, da nam to predstavlja cilj in največji izziv.

Kaj je tvoje trenutno delo, za kaj si zadolžen?

V *Imeniku* me lahko najdete z naslednjimi naslovi: inšpektorialni delegat ZMP (tudi v Mozambiku letos obhajamo 150. obletnico), član administrativne komisije vizitatorije, ravnatelj vikar in ekonom v skupnosti, kaplan župnije z eno samo podružnico (a je župljanov kar 200.000!) in koordinator na tej podružnici, spremljevalec aspirantov, duhovni spremljevalec lokalnega združenja ZMP, koordinator dveh župnijskih oratorijev, koordinator socialnega projekta Matej25. To so le formalni nazivi, dela pa tako nikjer ne zmanjka.

Slovenija in Evropa vedno bolj toneta v lastne težave. Zakaj misliš, da je še vredno podpirati misijonsko delo in misijonarje po svetu?

Tako Evropa kakor Slovenija sta še vedno le en del sveta. Svet pa se vedno bolj odpira, lahko bi rekli zbližuje, postaja vzajemen. Torej je misijonsko delo in podpora misijonarjem dandanes še toliko bolj potrebna in pomembnejša kot kdaj koli prej. Zahteve danes so veliko večje, kakor so bile v preteklosti, ko določenih stvari sploh še nismo poznali.

Z oznanjevanjem, kar je naše primarno poslanstvo in bistvo misijonov, ki temelji na pričevanju, žrtvah in dobrih delih, »Jezus postaja vedno znova naš sodobnik v svetu, v Afriki, v Evropi in v Sloveniji, da bi vsak, ki ga sprejme z upanjem, vero in ljubeznijo, izkusil moč preobrazbe v Duhu Vstalega, ki oplaja človeštvo in stvarstvo in kot dež namaka zemljo« (Misijonska poslanica 2017).

MOJ CAMINO

4. del

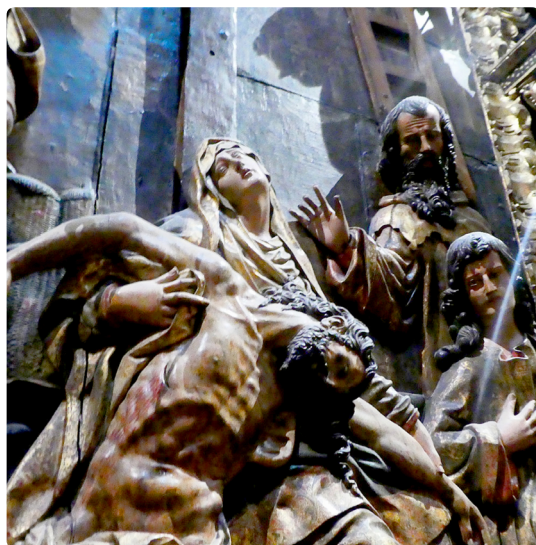
DOMEN KOS

Zadnji trije »aktivni« dnevi mojega camina so potekali v največjem miru. Za Srebrno pot namreč v nasprotju s slavno francosko ne velja, da število romarjev narašča z bližino cilja, prej nasprotno. V zadnjem albergueju na poti, na zanimivi lokaciji v kanjonu reke Ulla, sem dohitel nekaj počasnejših škotskih romarjev. Skupaj smo po večerji v barskem delu gledali nogometno tekmo Lige prvakov kot vsi ostali gostje tega nekoliko bolj skomercializiranega zasebnega prenočišča. In tu sem, edinkrat na poti in le za par evrov višjo ceno, dobil enoposteljno, skorajda hotelsko sobo.

Tik pred Santiagom se mora romar, ki prihaja z juga, dvigniti na 100 metrov visok poraščen greben in prečkati avtocesto, ki s Portugalske pelje proti severni obali, nato pa spuščajoč se v obsežno kotlino še eno uro bresti skozi predmestje slavnega romarskega cilja. Pred očmi je ves čas zvonik romarskega svetišča, kamor se stekajo vse različice Jakobove poti.

KAKOR SEM O JAKOBOVI POTI DOBIL LEPA PRIPOROČILA, TAKO BOM TUDI SAM NAPREJ ŠIRIL DOBER GLAS.

Seminario Menor (na drugi sliki), najbolj znana namestitev romarjev v Jakobovem mestu, je bivše malo semenišče, preurejeno v največji romarski kompleks v mestu. Na voljo so 20 do 30-posteljne sobe po zgledu vojaških bolnišnic, pa tudi enoposteljne. Sam sem izbral prvo možnost in naslednje

noči počival v družbi nepoznanih romarjev. Sama lokacija v JV predmestju je namreč ugodna tudi za prihajajoče z vzhoda, torej po francoski poti, in teh je bilo pričakovano tudi največ. Kljub temu je bilo ob mojem prihodu v sobah še dovolj prostora. 4. oktober pač ni višek romarske sezone.

To je potrdilo tudi vreme. V zadnjem tednu se je precej ohladilo, a še vedno je bilo prijetnih 20 stopinj. Je pa soncu zmanjkalo potrpežljivosti v soboto, dan pred mojim odhodom, ko se je pošteno ulilo.

V petek sem zgodaj (to pomeni čas sončnega vzhoda, ob pol devetih) že stal v centru, na prostornem trgu Praza de Obradoiro, kjer nastajajo najbolj znane in cenjene romarske fotografije s katedralo sv. Jakoba. S trga mora romar najti stransko ulico, ki ga pripelje do osrednjega romarskega urada, kjer poteka

prevzem spominskih plaket v historičnem slogu. Sam sem ob prihodu (nekaj minut po odprtju pisarne) že stopil v 20 metrov dolgo vrsto romarjev, čakajočih na povoskan papir z okrašeno latinsko pisavo.

V soboto je vrsta segala tudi na ulico, ko sem si sam vzel čas za ogled nekaterih pomenljivih mestnih spomenikov: najprej omenjena stolnica kompostelskega nadškofa, ki jo omejujejo štirje veliki trgi. Sama cerkev je bolj kot po kakšni umetnini znana po ceremoniji zaključnega blagoslova romarskih maš, ko po prečni ladji spustijo veliko kadilnico (na množično obiskani petkovi maši ob 12. uri je žal nismo dočakali, menda zaradi restavratorskih del). Stranske kapele so pomembne za romarje, saj so narodnostno obarvane: italijanska, nemška, francoska ... v njih potekajo romarske maše v določenih jezikih. V eni izmed njih sem dokončal s premišljevanjem Jakobovega pisma (en esloveno, claro ☺), ki sem ga po delčkih prebiral celo pot.

Namesto čakanja v vrsti za ogled kripe z grobom apostola Jakoba Starejšega, katerega truplo naj bi po legendi v čolnu zaneslo na SZ španske obale, sem si po nasvetu soromarja

Bertholda vodeno ogledal nasproti ležečo cerkev bivšega benediktinskega samostana San Martín de Pinario. Na veduti mesta katedrala popolnoma zakrije omenjeno cerkev, a je ta več kot vredna ogleda (utrinek na prvi sliki): monumentalno pozlačen baročni oltar, skrit vhod v samostanski križni hodnik skozi sliko v stranski kapeli in polno druge simbolike ... za Santiago velja podobno kot za Rim – ni vse bogastvo skrito v Vatikanu ...

Od posvetne ponudbe sem si ogledal etnološki muzej Galicije, preostali čas pa užival v mestnem parku pod alberguejem ter v druženju (beri gurmanskem razvajanju) s francoskim 70-letnim vagabundom Frédéricom, enim redkih romarjev s Srebrne poti v mestu.

In zdaj? ¿Qué tal ahora? Tovrstno obujanje spominov je poleg dopisovanja z novimi prijatelji–romarji in potopisnih predavanj slovenski salezijanski mladini (še vedno) način moje nostalgije do Jakobove poti. Kakor sem o njej dobil lepa priporočila, tako bom tudi sam naprej širil dober glas. Ta pa neizbežno pride v deveto vas. Tudi tisto, kjer bo camino vedno in samo – španska vas.

ZAUPANJE V BOŽJO PREVIDNOST

JANEZ BISIO PRIPOVEDUJE

CLAUDIO RUSSO
PREVOD KRISTINA ŠKIBIN
ILUSTRACIJE ŠPELA AMBROŽ

Prebral sem Preskrbljenega mladeniča, knjižico molitev in razmišljanj za fante, ki jo je napisal don Bosko, in me je presunila. Po končani vojaški službi sem se pri domačem župniku pozanimal, kdo je don Bosko. Opisal mi ga je kot svetnika. Hotel sem ga spoznati. Predstavil sem se mu in name so napravili vtis njegov lep pristop ter dobre in svete besede, ki mi jih je namenil.

Bilo je leto 1864. Turin je preživel težke dneve. Turinčani so izvedeli, da je oblast glavno mesto iz njihovega mesta prestavila v Firenze, zato so šli na ulice protestirat. Da bi zatrla upor prebivalstva, je vojska 21. in 22. septembra posegla po orožju: v mestu je bilo 30 mrtvih in preko 160 ranjenih.

Kakšen mesec po prvem srečanju z don Boskom sem prišel v Oratorij. Ta duhovnik je imel posebno poklicanost, da je pridobival naklonjenost fantov, posebej revnih. Lahko rečem, da je bil magnet za njihova srca. Ob mojem prihodu je bilo gojencev v Oratoriju preko 600!

V prvih mesecih življenja v Valdoccu sem pozorno opazoval don Boskovo obnašanje do fantov. Pri dajanju navodil za dober potek Oratorija je vedno uporabljal ljubeznive besede. Prosil nas je, da počnemo tisto, kar je sam želel, in mi smo zaradi njegovega lepega pristopa ubogali bolj iz ljubezni kot iz strahu.

Don Bosko ni bil priljubljen in cenjen samo pri svojih fantih. Tudi izven Oratorija so ga ljudje imeli radi. Pogosto sem spremljal don Boska na njegovih potovanjih po Piemontu. V krajih, skozi katere je potoval, so mnogi pokleknil, da bi prejeli njegov blagoslov, drugi so hiteli k oknom ali na vrata, da bi ga bolje videli. Mlade mame so se mu bližale in mu podajale otroke, da bi jih blagoslovil. Zdel se je kot Jezus med otroki.

O tem duhovniku mi je v spominu še posebej ostala sposobnost pogovarjanja. Nekega dne sem k don Bosku pospremil Juda, starega okoli petdeset let, ki mi je zaupal željo, da bi ga rad spoznal. Ne vem, kaj se je dogajalo med njima, a tisti Jud mi je ob odhodu dejal, da če bi bil v vsakem mestu en don Bosko, bi se ves svet spreobrn timer. Učinkovite so bile besede, izrečene tistim, ki so se mu približali. To dokazuje tudi, kako so ga fantje imeli radi in kako jim je pomagal, da bi bili dobri.

Don Bosko je uporabljal sposobnost pogovora, da bi pomagal fantom, kako naj rešijo svojo dušo. A ne samo fantom: velikokrat so ga klicali v mesto, da je spovedal bolne in trmaste grešnike. Ko sem ga ob vrnitvi v Oratorij povprašal, kako je bilo, je le dejal: »Tisti in tisti se je spovedal.«

Veliko ljudi je don Bosku svetovalo, naj omeji sprejemanje fantov v Oratorij. Celo njegova mama mu je očitala: »Ne delaš drugega, kot iščeš fante, pa veš, da ni prostora.« Nekega dne sem tudi sam opomnil don Boska, da so stroški za sprejem tolikih fantov preveliki, a mi je odvrnil, da je Oratoriju črpalka [Božja previdnost], ki vedno načrpa dovolj kovanec, zato zaradi pomanjkanja denarja ne bo nikoli prenehal sprejemati revnih fantov. Stežka je šlo naprej, a Gospod ga je vedno

KAJ MENIŠ TI?

Don Boska niso imeli radi samo fantje, temveč tudi odrasli. Zakaj? Kje je skrivnost?

Sposobnost pogovarjanja je bila eno od don Boskovih zmagovalnih »orožij«. Katere lastnosti so označevale tega duhovnika?

Don Bosko je sprejemal fante v Oratorij, ne da bi se brigal za stroške in finančne nasvete: zaupal je v Božjo previdnost. Od kod mu tolikšna gotovost?

oskrbel s sredstvi za reševanje revnih fantov in izkazovanje mnogih dobrih del.

Don Bosko ni ničesar obdržal zase. Nekoč je dobrotnik prinesel v Oratorij nekaj novih srajc, zelo lepih in dobro narejenih, posebej za don Boska. V soboto zvečer sem položil eno tistih srajc na njegovo posteljo. A presenečen sem jo naslednje jutro našel na istem mestu. Ko sem ga srečal, mi je zaklical: »Bisio! Kakšne srajce pripravljáš za revnega duhovnika?«

to sem ga hodil obiskovat, dajal sem mu gospodarske nasvete, seveda zanj brez pomena, saj je zaupal samo Božji previdnosti. Leta 1880 je moja žena hudo zbolela na srcu. Zdravniki ji niso dali upanja na ozdravitev. Ostala mi je še zadnja možnost: prositi don Boska za blagoslov. Žena se je strinja-la. Don Bosko je pristal, jo sprejel, zbudil v njej pogum in ji zagotovil, da bo ozdravela. Dejansko je živela še petnajst let na veliko čudenje zdravnikov, ki so jo zdravili.

»Komu naj bi jih dal, če ne Vam?«

»Daj jih nekemu, ki ima preveč prostega časa!«

V Oratoriju sem se dobro počutil. Spoštovanje in ljubezen, ki sem ju čutil do don Boska, sta me vodila, da sem ostal z njim. A leta 1871 sem moral Oratorij zapustiti in se vrniti domov, da bi skrbel za starše.

Postal sem izkušen in premožen trgovec, poročil sem se in postal oče. A nikoli nisem pozabil let, preživetih ob don Bosku. Pogoš-

Don Boska sem zadnjič obiskal približno dva meseca pred njegovo smrtjo in ga po kosilu pospremil iz jedilnice v njegovo sobo. Čeprav mi je dejal, da je brez moči, sem občudoval njegovo potrpežljivost in vdanost.

ZDAJ SI NA VRSTI TI!

Don Boskovi lepi pristopi do drugih so pripomogli, da so fantje »ubogali bolj iz ljubezni kot iz strahu«. Poskusi tudi ti na vljuden in prijazen način ravnati z nekom, s katerim težko shajaš.

»DANES ZAČENJAM NOVO DOBO ŽIVLJENJA«

V mesecu oktobru slovenske DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE praznujejo 40 let življenja in skritega delovanja v tem svetu.

DON BOSKOVA PROSTOVOLJKA

Prva slovenska prostovoljka je takrat, na začetku poti, zapisala: »Danes začnjam novo dobo življenja. Božji klic je preveč razločen in jasen, da bi ga mogla preslišati. In kogar Bog kliče, temu pokaže tudi pot, po kateri naj hodi.«

Don Boskove prostovoljke živimo sredi sveta, smo posvečene sredi sveta kot laikinje, poklicane od Boga in poslane v svet, da bi ga od znotraj prekrasile s človeškimi vrednotami in krščanskimi krepostmi. Naše življenje je brez posebnih zunanjih znamenj, in sicer zaradi enakosti z brati in sestrami, s katerimi živimo in delamo. Naša pravila celo zahtevajo tajnost, da lažje pristopimo do tistih, ki niso naklonjeni duhovniku ali redovnici. Posnemamo Jezusa, ki je tudi živel tiho in skrito v svoji družini.

Na prehojeni poti je bilo veliko članov salezijanske družine, ki so pomagali, da je naša

ustanova tudi v Sloveniji v polnosti zaživela.

Sedež naše ustanove je v Rimu. Sosestre, ki so takrat vodile ustanovo, so nam bile trdna opora in pomoč. Veliko zaslug pa imajo tudi naši duhovni asistenti. Posebno vlogo je imel naš prvi asistent, ki ni bil samo duhovni voditelj, ampak tudi prvi oblikovalec, prevajalec in povezovalac z odgovornimi v Rimu. Bog naj mu bo bogat plačnik v nebesih.

V Rimu se je v teh letih zvrstilo osem vrhovnih občnih zborov, na katerih so nastajali novi dokumenti naše ustanove, tudi prenovljene konstitucije – pravila življenja v ustanovi. Naš ustanovitelj Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik, je bil proglašen za blaženega, kar je v ustanovo prineslo veliko veselja in trdnosti.

Tudi dekleta – kandidatke so prihajale »na oglede«. Kar nekaj se jih je zvrstilo v teh

letih, a vztrajalo nas je le nekaj. Danes nas je enajst z zaobljubami in ena kandidatka.

Drago dekle, ki prebiraš te vrstice, čudovito je živeti skrito, darovano življenje. Prisluhni, tudi danes Bog kliče, samo slišati moraš njegov glas: »Pridi in hodi za menoj.«

**»Jezusa sem prosila,
da ne bi nikdar in niti
za trenutek pozabila,
da sem odslej popolnoma
Njegova.«**

Naj to razmišljanje zaključim z besedami naše prve prostovoljke, ki jih je zapisala ob prvih zaobljubah: »Jezusa sem prosila, da ne bi nikdar in niti za trenutek pozabila, da sem odslej popolnoma Njegova.«

In to, kar je zapisala, po 40-ih letih še vedno živi v popolni predanosti Njemu, ki jo je poklical. Če želiš izvedeti več, nam piši: dbpnatalija@gmail.com

 Piši nam!

Živi tabernakelj

Svetna ustanova Don Boskovih prostovoljk šteje skoraj 1200 članic, ki prihajajo iz 60 držav in živijo posvetitev Bogu z obljubami pokorščine, uboštva in čistosti v svojem vsakdanjem življenju. Ne živijo v skupnostih, temveč se zbirajo kot »skupina« enkrat ali dvakrat na mesec, ko preživijo dan v skupnem oblikovanju in druženju.

Včasih je drugim, tudi članom salezijanske družine, nerazumljiv pomen »svetne posvetitve« Don Boskovih prostovoljk. Po preprostih besedah nekdanje svetovne odgovorne Olge K. lahko zaslutimo namen te ustanove: »Želim si, da bi dobri Bog iz mene in vseh mojih sester naredil živi tabernakelj v tem svetu..«

Novo vodstvo DBP

26. julija 2019 so Don Boskove prostovoljke, sedma skupina v salezijanski družini, na 8. generalni skupščini izvolile novo vrhovno odgovorno za svojo ustanovo. To je postala Slovakinja Dagmar K. Poleg nove odgovorne in namestnice je generalna skupščina izvolila še 10 članic v novi vrhovni svet DBP.

V času generalne skupščine je 83 delegatk iz Azije, Afrike, Južne Amerike in Evrope, ki so predstavljale skoraj 1200 Don Boskovih prostovoljk, povezanih v 182 skupin in 27 pokrajin, preživelo doživete dneve razločevanja in izmenjave izkušenj. Iz tega je nastal dokument »Poslanstvo DBP«, ki bo služil za smernice ustanove v naslednjih šestih letih.

Dokument izpostavlja izzive na različnih področjih (družbena omrežja, politika, človekove pravice, delo, družina, mladi, ekologija, družbena obrobja, cerkvena okolja, medverski in medkulturni dialog), na katere so DBP kot posvečene salezijanske laikinke poklicane biti znamenje Kristusove ljubezni v svetu.

Žensko laično ustanovo papeškega prava DBP je ustanovil blaženi Filip Rinaldi 20. maja 1917 v Turinu. Trenutno je to največja laična ustanova v katoliški Cerkvi, ki ji je posebno priznanje dal tudi papež Frančišek, ki je nekdanjo vrhovno odgovorno Olgo K. imenoval za članico Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja.

POTOVANJE

Peter Polc, ravnatelj salezijanske skupnosti v Želimljem, direktor Zavoda sv. Frančiška Saleškega in ravnatelj Gimnazije Želimlje, je 5. septembra obhajal srebrnomašni jubilej. Zaposlene, sodelavce in dijake je nagovoril s pomenljivimi mislimi.

Dragi bratje in sestre! Velikokrat pridigam na potovanjih in zna se zgoditi, da bodo tudi te besede delno popotniške. Menda obstajajo pravljичne dežele: dom pravljic, Kekčeva dežela, Narnija, Hobitova dežela. Slednja je še prav posebna. Nisem bral te knjige in nisem pogledal tega filma, videl pa sem nekaj slik in odkril nekaj zanimivih dejstev. Da je Hobitova dežela postala tako lepa, so morali vložiti veliko, veliko truda. Filmski gledalec občuduje to pravljичno deželo, ne zazna pa vsega tega napora, »skritega za kulisami«.

Pred davnimi leti sem dobil za spomin od neke dijakinje zanimivo drevo. Lepo je in zanimivo. A mene bolj kot sama lepota navduši trud, ki je vложен v ta izdelek. Izdelovala ga je 16 ur. In ta njen trud daje drevesu dodatno vrednost.

Morda se je kdo čudil današnjemu berilu. To je bil zapis velikega svetopisemskega popotnika sv. Pavla. Verjetno je na svojih potovanjih videl marsikaj lepega, v svojem zapisu pa nam odpre pogled v tisto zakulisje, ki ni bilo prijetno. Kot sam piše, so ga večkrat bičali, kamnali, doživel je več brodolomov, preživel noč in dan v razbitinah na odprtem morju. Bil je v nevarnosti pred razbojniki, v puščavah, v mestu ... in še marsikaj nepravljичnega se mu je zgodilo. Morda je zaradi te zagnanosti, truda ... Bog še toliko bolj blagoslavljal njegovo delo.

Govoril sem o pravljичnih deželah. Vedno znova ugotavljam, da je tudi želimeljska dežela ena prav posebna dežela. Ne vem, če je pravljična, je pa gotovo posebna. Vsak je dodal svoj delež: salezijanci smo kot salezijanci in duhovniki vložili svoj delež, vzgojitelji, profesorji, dijaki in vsi drugi, ki živijo in/ali delajo v tej hiši, pa svojega. In ravno zaradi vsega tega truda vseh

so Želimlje, upam, kar vseč don Bosku, ki tam zgoraj z nebesnih višav vsake toliko časa malo pogleda v to našo dolino.

V evangeliju je bilo govora o hiši na trdni skali. Čez dve uri bomo podpisali z gradbinci pogodbo, čez kakšen dan bodo zabrnili gradbeni stroji. V letu dni se bomo močno zadalženi vselili v nov dom. Lepo! A vsi ti zidovi nimajo svojega smisla, če za temi zidovi ne bomo SKUPAJ GRADILI nekaj lepega, nekaj salezijanskega, nekaj božjega. Tega ne morejo zgraditi gradbinci in nihče drug. Prevzet in neumen bi bil, če bi mislil, da lahko jaz v Želimljem ne vem kaj naredim. To želimeljsko deželo, želimeljsko drevo ustvarjamo vsi skupaj.

Dobrega Boga pa prosimo še nečesa. Menim, da je za želimeljsko deželo zelo pomembno, da smo tu tudi salezijanci, tudi duhovniki.

Tisti, ki me vsaj malo poznate, iz prve roke veste, da za salezijanca ni nujno, da je popoln. Morda je včasih še bolje, če si »malo prismuknjen«! In prosimo Boga, naj tudi v želimeljski in še kakšni drugi deželi stoji ob strani tistim, ki jih kliče na pot salezijanca, duhovnika, redovnika, redovnice, sotrudnika ...

Naj tem, ki jih kliče, kot je klical Samuela v današnjem prvem berilu, tudi pomaga, da bodo kot Samuel njegov klic slišali, razumeli in se odzvali. In to je, kakor smo slišali pri Samuelu, včasih kar zapleteno.

Resnično bi privoščil še marsikomu, da bi mu bilo v življenju tako lepo, kot je meni, duhovniku in salezijancu v tej dolini pod svobodnim soncem. Amen. ■

CELOTNA HOMILIJA NA SPLETU
WWW.DONBOSKO.SI
Srebrnomašnikovo potovanje

PETER POLC, SDB
DIREKTOR ZAVODA SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA

V ŽELIMLJEM SPET GRADIJO!

Ob tem se samo po sebi postavi vprašanje: »Kaj so nori? Še nimajo dovolj streh, ki jih je potrebno vzdrževati?« Kot tisti, ki skrbim za ekonomijo v našem zavodu, sem prvi, ki se zavedam, da je vsega ogromno, zdi se, da že zdaj preveč, toda ...

JANEZ DRNOVŠEK, SDB
EKONOM ZAVODA SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA

Ko se je leta 1994 začela prva faza obnove obstoječih stavb, ki so bile zgrajene dobrih 20 let prej za potrebe takratne Srednje verske šole, se je najprej uredila nova kuhinja in jedilnica. Tako je bilo zadoščeno tudi zakonskim zahtevam, ki jih je s sabo prinesla ustanovitev javno veljavne gimnazije.

Že takrat se je vedelo, bo nujno potrebno dograditi prostore za dijaški dom in športno dvorano. To je bilo realizirano v letih od 1996 do 1998. S tem smo pridobili prostore, ki naj bi zadoščali za dijake, vpisane v našo gimnazijo. Predvidevali smo, da število dijakov v gimnaziji ne bi preseglo številke 250, v domu pa ne več kot 180.

Leta so minevala in vsako leto je bilo več mladih, ki bi se želeli šolati v Želimljem. Povečeval se je predvsem delež tistih, ki so želeli bivati v Domu Janeza Boska. Zmanjkalo je dodatnih sob in postelj, kuhinja in jedilnica sta na robu zmogljivosti. Število dijakov v gimnaziji se je povzpelo nad 300, v domu nad 220.

Kaj storiti? Don Bosko v podobnih primerih ni bil v dvomu: mladim, ki si želijo salezijanske vzgoje, je to potrebno ponuditi.

Skupaj z vodstvom inšpektorije smo sprejeli odločitev: pri obstoječi zgradbi, v kateri je kuhinja in jedilnica, bomo naredili prizidek. Kmalu pa se je izkazalo, da je stavba iz leta 1969 grajena na način, ki ne dopušča takega posega. Zato smo iskali naprej. Edina možnost je bila gradnja nove stavbe s prostori za kuhinjo, jedilnico in sobami za dve vzgojni skupini.

V lanskem letu smo začeli z izdelavo projektov. Letos avgusta (na god mučeništva Janeza Krstnika) je bilo izdano gradbeno dovoljenje, 5. septembra pa je bila podpisana pogodba z izvajalcem gradbenih del, ki so se začela teden dni pozneje.

Hvala za vsak dar!

Zavod sv. Frančiška Saleškega
Želimlje 46, 1291 Škofljica

IBAN SI56 1010 0005 7522 741

SKLIC 00 2908

Seveda smo pred pričetkom del ravnali tako, kot pravi Jezus v Lukovem evangeliju: »Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, prej ne séde in ne preračuna stroškov, ali ima dovolj, da ga dokonča?« (Lk 14,28). Ob tem pa se zavedamo tudi tega, kar pravi psalm 127: »Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo z njo njeni graditelji« (Ps 127,1).

Ker vemo, da zgradbe, ki smo jo začeli graditi, ne zidamo zase, ampak za mlade, ki bodo v prihodnosti prestopili prag naše ustanove, smo imeli pogum, da smo se precej zadolžili. Ob tem pa močno zaupamo v Božjo previdnost, ki nas vedno spremlja na vsakem koraku in se nam kaže na toliko različnih načinov in preko toliko dobrih ljudi.

PREPOZNATI POSLANSTVO

TOMAŽ STOJC, SDB

Drage bralke in bralci, lepo vas pozdravljam po dolgih in vročih počitnicah. Upam, da vam je sladoled med počitnicami uspel. Ko se začneja novo šolsko leto, vam želim obilo potrpljenja z vašimi otroki, njim pa blagoslova pri delu v šoli.

Don Bosko je že v zgodnjem otroštvu pokazal svojo nadarjenost in bistrost. Te darove je prva prepoznala njegova mati Marjeta. Janezek je tako ob pomoči svoje mame začel obiskovati kmeta iz sosednje vasi, ki ga je naučil brati. Kasneje ga je v šolo sprejel kaplan v Caprigliu, don Lacqua. Pri Janezku pa tudi ni šlo vse gladko in veselo. Brat Anton je nasprotoval vsakršnemu obisku šole in prebiranju slovnice. Mati Marjeta si je pod pretvezo izmislila, da je moral Janezek na obiske k teti ali z naročili k dedku: samo da je lahko obiskoval šolo pri gospodu kaplanu.

Nekega dne, ko se je Janezek vračal iz Butigliere, kjer so imeli misijon, je srečal duhovnika don Calossa. Ta ga je prijazno vprašal, kaj je odnesel od pridig in Janezek mu je

povedal obnove vseh pridig. Don Calosso je zaznal nadarjenost tega fanta in se pogovoril z Marjeto, da bi ga začel poučevati latinščino in še kakšne druge predmete. Mati se je s tem predlogom takoj strinjala in tako je Janezek, kljub nasprotovanju brata Antona, pričel pouk pri tem dobrem duhovniku. Kmalu pa ga je zadela nova preizkušnja, saj je ta dobri duhovnik in vzgojitelj kmalu umrl. Janezek je bil spet obsojen na samo trdo delo na polju.

Kot smo videli, v don Boskovih časih šolanje ni bilo lahko. Potrebno je bilo prehoditi kar nekaj kilometrov v soncu, mrazu, dežju. Ob učenju je bilo potrebno trdo delati. Mati Marjeta je vsa ta nasprotovanja prenašala z ljubeznijo in potrpežljivostjo. Čutila je, da je Janezek izbran za poslanstvo, poslanstvo Njega.

Koliko družin danes še prepozna poslanstvo posameznega člana, ki ga ima On za vsakega izmed njih?

Torta mame Marjete

SESTAVINE

5 jajc, 150 g ostre moke, 150 g škroba, 180 g sladkorja, 90 g masla, 130 ml mleka, 1 pecilni prašek, naribana lupina limone, ščepec soli, sladkor v prahu.

PRIPRAVA

Rumenjake ločite od beljakov. Beljake zmešajte v sneg in jim dodajte ščepec soli. Rumenjake zmešajte s sladkorjem. Ko imajo rumenjaki skoraj penasto obliko, jim dodajte na koščke narezano maslo in mešajte, dokler ne postane zmes. Nato dodajte mleko in naribano limonino lupino. Zmesi počasi dodajajte že prej zmešano moko s škrobom in pecilnim praškom. Po končanem mešanju dodajte beljake in zmešajte od spodaj navzdol, da ne uničite zmesi.

V z maslom namazan pekač vlijte maso in postavite v pečico za 70 min na 150 °C. Po peki pustite, da se torta ohladi. Nanjo lahko potresete sladkor v prahu in postrezite. PA BOG POŽEGNAJ!

ZANIMIVOSTI salezijanskega sveta

SALEZIJSKA NAVZOČNOST V AFRIKI

Prvi salezijanci so na afriško celino prišli leta 1891. Danes v salezijanski pokrajini Afrika-Madagaskar delujejo:

- 4 inšpektorije z delegaturami
- 9 vizitatorij
- 1593 salezijancev
- 147 novincev
- 10 škofov

SALEZIJSKA NAVZOČNOST V OCEANIJ

Prvi salezijanci so prišli v Avstralijo leta 1922. Danes delujejo v šestih državah: Avstralija,

Nova Zelandija, Fidži, Papua Nova Gvineja, Salomonovi otoki in Samoa:

- 1 inšpektorija z delegaturo
- 1 vizitatorija
- 143 salezijancev
- 4 novinci

INŠPEKTORIJA združuje v širšo skupnost krajevne salezijanske skupnosti.

VIZITATORIJA je podobna inšpektoriji, le da pomanjkanje osebja, denarnih sredstev ali kak drug razlog narekuje, da se ne ustanovi nova inšpektorija.

DELEGATURA se ustanovi, če na območju inšpektorije razdalje ali drugi razlogi ovirajo inšpektorja, da bi se mogel primerno posvečati kakim krajevnim skupnostim.

don BOSKO
S L O V E N I J A

POVEZANI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH

RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Jožefina Bevc, Lesično; Nežika Flis, Celje;
Jožefa Kranjc, Nova Cerkev; Marija Prijatelj,
Videm Dobropolje; Marija Rade, Predgrad; Justina
Sovinšek, Sp. Palovče.

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

ZA
MLADE

Pri izvedbi
vzgojnih,
izobraževalnih,
pastoralnih
in drugih
programov in
projektov za mlade
po načelih preventivne
vzgoje sv. Janeza Boska
lahko pomagate na več načinov.

NAKAŽETE POLJUBEN ZNESEK

na račun Ustanove Sklad Janeza Boska.

NAMENITE DEL DOHODNINE

Obrazec najdete na spletni strani
www.donbosko.si/stiki

PODARITE NE/PREMIČNINE oz. jih zapustite v oporoki

Oporoka naj bo lastnoročno napisana in
podpisana v dveh izvodih; če je natipkana,
morata biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Ustanova SKLAD JANEZA BOSKA

NASLOV **Rakovniška ulica 6**
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN **SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)**

DAVČNA ŠT. **64710521**

SPLET **www.donbosko.si/stiki**

INFORMACIJE **Janez Krnc, PREDSEDNIK UPRAVE**
041 357 640, janez.krnc@sdb.si

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor
gori v nebesih.

Janez Krnc

	SESTAVILA MATEJA	IMENIK, PREGLEDEN SEZNAM KNJIG	PRIPRAVA ZA OMETANJE	GEOME- TRUSKI LIK	MAJHNA KRPA		ANTON TRSTENJAK	IZROČITEV	NAPIS NA KRISTU- SOVEM KRIŽU
	PLUTA, PLUTOVINA					GORA V HIMALAJI (7132 m)			
	RIMSKI BOG LJUBEZNI					RASTLINSKA BODICA OTILJJA (LJUBKOV.)			
	STOPNJA HITROSTI						EVA RAS		
	LADJEDELNI- ŠKA NAPRAVA						KDOR JE UMRL		
	PRIPRAVA ZA MERJENJE SILE	GLASBA ZA ENEGA IZV. KOPALIŠČE V LJUBLJANI			KLICA, KAL, POGANJEK TRAVNAT SVET NA KONCU NJIVE				ANDREJ NAGLIČ
OSEL, SIVČEK				4. IN 1. SAMO- GLASNIK LJUBITELJ, LAIK		UNIČEVALKA ŽELEZA NAJVIŠJA GO- RA V TURČIJI			
GLINA, ILOVICA			POT V SNEGU ANTON DERMOTA		SL. KOSTUMO- GRAF HRANITELJ POLDRAG KAMEN				
ROZALJJA (KRAJŠE)			NOVOZELAND. DOMAČINI ANGL. PISAT. AUSTEN					ZANOS, POLET, VNEMA	VULKANSKI IZMEČEK
DELAVNICA, KJER IZDELUJEJO ORODJE							ELEMENT (KRAJŠE)		
PRIVLAČ- NOST, ČAR			ZVEZDA V OZVEZD. ORLA 6. IN 15. ČRKA ABECEDE			SOLMIZACIJ- SKI ZLOG 12. IN 6. ČRKA ABECEDE			
GRŠKA BOGINJA MIRU					SUROVINA ZA ČOKOLADO				
SLOVENSKA PESNICA META					ZID				

GESLO križanke DB 4/2019

pošljite do 1. decembra 2019
na uredništvo revije Don Bosko

1. nagrada: moška ali ženska jakna (L) z napisom *Salezijanska mladina*
2. nagrada: zgodba o nemškem župniku *Dovolj, amen, konec?*
3. nagrada: strip *Don Bosko, svetnik mladih*
4. nagrada: knjiga *Za tančico smehljaja*
5. nagrada: knjiga *Okna z železnimi križi*
6. nagrada: strip o don Boskovi mami Marjeti

REŠITEV križanke DB 3/2019:

**Dober kristjan
NAGRAJENCI:**

1. nagrada
Pavla SIMONIŠEK, Horjul
2. nagrada
Ana ČINKELJ, Kočevje
3. nagrada
Jože Bevcer, Ljubljana
4. nagrada
Nika FRANC, Celje
5. nagrada
Mia ŠEGA, Videm ob Ščav.
6. nagrada
Andrej KIRN, Ljubljana

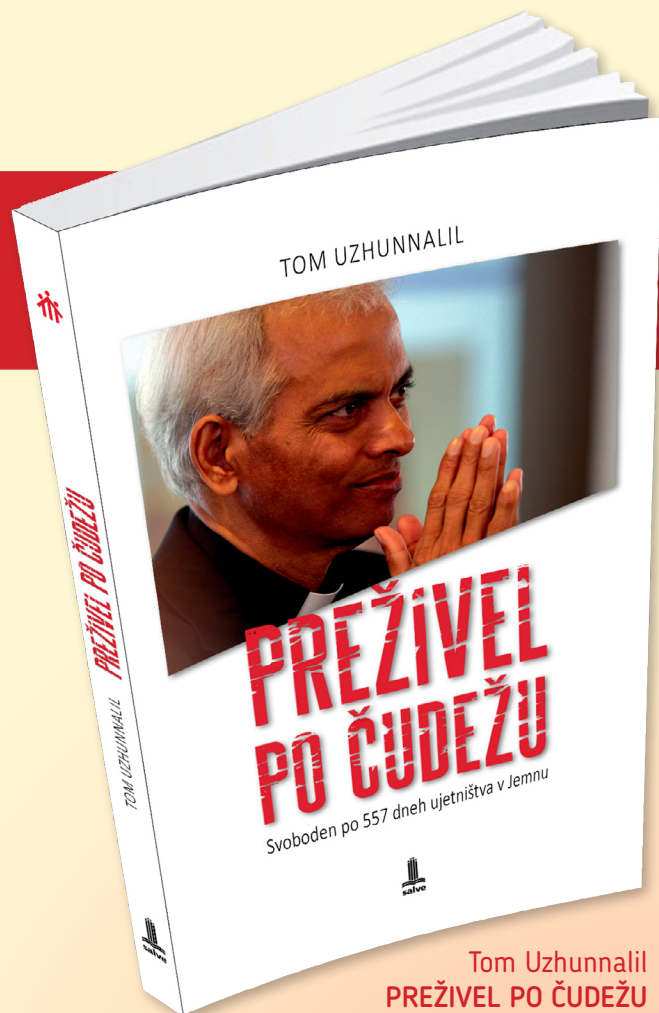
Vabljeni na srečanje

 www.donbosko.si/mladi @ salezijanska.mladina@sdb.si ☎ 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	STIK
Bled	18.-19. 10. 2019	Duhovni vikend za voditelje in animatorje birmanskih skupin	dijaki, študenti in ostali odrasli	s. Barbara Poredoš, 041 811 369 md.bled@gmail.com
	22.-24. 11. 2019	Salezijanski vikend za družine	družine	s. Barbara Poredoš 041 811 369 md.bled@gmail.com
	13.-15. 12. 2019	Adventni vikend z Bogom	študenti in mladi odrasli	Klemen Balažič kbalazic@gmail.com
	20.-22. 12. 2019	Duhovne vaje za študente in mlade odrasle	študenti in mladi odrasli	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
Zagreb	15.-17. 11. 2019	Mednarodna duhovna obnova	dekleta (18 do 30 let)	s. Katja Balažic, 070 778 010 s.katja.balazic@gmail.com
Rijeka	10.-12. 1. 2019			
Ljubljana Rakovnik	12. 10. 2019	Srečanje salezijanske mladine ob obisku Toma Uzhunnalila	mladi	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
	20. 10. 2019	Informativno srečanje misijonskih prostovoljcev	študenti in mladi odrasli	Iniciativ Angola office@angola.at
	8. 10., 5. 11., 3. 12. 2019, 7. 1. 2020	Srečanje z Bogom, kateheze za mlade	študenti in mladi odrasli	Klemen Balažič kbalazic@gmail.com
	14. 11., 12. 12. 2019, 16. 1. 2020	Večer sodobne krščanske glasbe	vsi	Robin Ulaga salezijanska.mladina@sdb.si
	24. 10., 19. 12. 2019	Sveta maša v salezijanskem duhu	dijaki, študenti in mladi odrasli	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si
	29. 11.-1. 12. 2019	Usposabljanje Oratorijski voditelj I	oratorijski voditelji	Tilen Mlakar pisarna@oratorij.net
Želimlje	15.-17. 11. 2019	Duhovne vaje	osnovnošolci 4.-7. r.	Gašper M. Otrin majcnov.dom@gmail.com
	22.-24. 11. 2019		osnovnošolci 7.-9. r.	
	6.-8. 12. 2019		srednješolci	
	13.-15. 12. 2019		fantje ministrantje	
	18. 1. 2020	Dan odprtih vrat Gimnazije Želimlje	vsi	zelimlje@zelimlje.si
Veržej	30. 11. 2019	Srečanje družin birmancev	birmanci z družinami	Primož Korošec primoz.korosec@marianum.si
	6. 12. 2019	Odprtje razstave jaslic	vsi	
	30. 12. 2019 - 1. 1. 2020	Silvestrovanje družin	družine	
	10.-12. 1. 2020	Usposabljanje salezijanskih animatorjev	animatorji SMC-jev	Boštjan Jamnik salezijanska.mladina@sdb.si

založba SALVE

Tom Uzhunnalil
PREŽIVEL PO ČUDEŽU

14,50 €

»Ni pomembno, kje in kdaj bom umrl.
To, kar največ šteje, je, za kar živim,
za kar delam in umrem.«

Ta knjiga ni biografija heroja, temveč preprostega človeka, salezijanca Toma, ki je zakoreninjen v veri in potopljen v molitev.

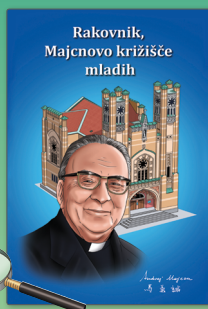
4. marec 2016 je datum, ko je začel »drugi polčas« svojega življenja kot priča očivdec krščanskega mučeništva. Ta dan je skupina teroristov napadla Dom oskrbovancev, ki ga vodijo Misijonarke ljubezni v Adnu, glavnem mestu Jemna, in pobila štiri od petih sester ter dvanajst uslužbencev.

Toma so ugrabili in za njim se je izgubila sled. Nekatere tiskovne agencije so dramatično poročale, da so salezijanskega duhovnika križali.

V rokah svojih ugrabiteljev je v popolni osami preživel 557 dni. Dogajanje ga je fizično izmučilo, a okrepilo njegovega duha in ga poglobilo v molitvi, da je mogel po Božji volji dočakati svojo izpustitev.

DEVETDNEVNICA
za priporočno Božjega
služabnika
Andreja Majcna

**RAKOVNIK,
MAJCNOMO
KRIŽIŠČE MLADIH**
zemljevid

**CAPLJAL SEM
PO STOPINJAH
SVETNIKOV**

9,90 €

059 339 400 | [INFO@SALVE.SI](mailto:info@salve.si)

www.salve.si

25 let